Revistă lunară de informaţii şi inspiraţie pentru aşteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

februarie 2015

Familia creştină

IDEAL *între şi* SUFERINŢĂ

CA_februarie_2015.indd 1 29/01/2015 14:10:41

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial
Virgiliu Peicu
„Ce pot să fac pentru tine?”

4 Info Curier
- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendar evenimente februarie şi martie 2015

8 Principal
Romică Sîrbu
Familia în alb şi negru

10 Familia creştină
Adrian Bocăneanu
O realitate dureroasă, care cere pocăinţă şi reformă hotărâtă

13 Familia creştină
George Şchiopu
Nici moartea nu ne va despărţi

16 Familia creştină
Florin Lăiu
Rugăciune de mamă

Dănuţ Alexandru Jercan
La tine e frumos?

17 Să ne cunoaştem familia adventistă
- Comunităţile din Târgu Jiu
- Belize

18 Centenarul Ellen G. White
Anna Galeniece
Mesagerul lui Dumnezeu – lucrarea se extinde (1860–1867)

20 Experienţe
Benjamin J. Baker
Ultima casă

22 Sănătate
Emil Rădulescu
Trăiesc adventiştii mai mult?

24 Misiune
Szentágotai Loránt
Florian Stoica
Casa Theodora – „Darul lui Dumnezeu”

26 Texte şi semnificaţii
Gabriel Işvan
Vor mai fi familii în ceruri?

27 La odihnă
Ilie Panaite
Ene Paulini – biruitor contra curentului

28 Reflecţii
Florin Lăiu
„Să nu vă înşele cineva!”

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Alege, completează şi memorează!

31 De la inimă la inimă
Marius Munteanu
Educaţie pro Carte

Anul XCII, februarie 2015. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-şef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanţi: Marius Munteanu, Ştefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_februarie_2015.indd 2 29/01/2015 14:10:45

„Ce pot să fac pentru tine?”

Într-o seară, la sfârşitul unei prezentări, am observat că un grup de femei a rămas în urmă, la discuţii. La început, am avut impresia că sunt implicate într-unul din departamentele bisericii. După ce am terminat de salutat participanţii din acea seară, am fost invitat în mijlocul lor. Una dintre ele m-a abordat: „Frate pastor, noi avem o problemă specială. În urma unor necazuri, am rămas fără soţi şi ne luptăm să ne creştem copiii. Am văzut că biserica se ocupă din ce în ce mai serios de îndrumarea familiilor întregi, dar nu se gândeşte nimeni la familiile cu un singur părinte? Există vreo preocupare să fim şi noi sprijinite şi instruite pentru a face tot ce e mai bine pentru copiii noştri? Ce spune Biblia şi pentru noi?”

Recunosc că uneori mă pomenesc în faţa unei astfel de surprize. Aveam în faţa mea reprezentantele unor familii monoparentale. M-am gândit serios la acest subiect şi, până la sfârşitul seriei de seminare, am găsit în Biblie învăţături şi pentru situaţia nedorită a căminului monoparental. Dincolo de momentul acela, extrapolând situaţia la nivelul bisericii, cred că ne găsim în faţa unui fenomen care ia amploare şi mă tem că nu suntem destul de pregătiţi să-l abordăm cu înţelepciune şi competenţă.

Realitatea ne arată că tot mai mulţi adulţi îşi cresc singuri copiii, fără a-l avea alături pe partener. Cele mai multe familii monoparentale au ca unic părinte mama. Datele statistice la nivel mondial arată că, din zece părinţi singuri, nouă sunt femei. Concepţiile noastre culturale şi religioase spun că familia monoparentală este o anomalie. De aceea, părinţii din aceste familii se simt, de obicei, izolaţi, singuri, diferiţi şi nedoriţi.

În astfel de familii, relaţiile se schimbă substanţial, cresc responsabilităţile şi apare nevoia de a comunica mai intens cu copiii. Părintele rămas îşi va asuma atât rolul de mamă, cât şi pe cel de tată, va trebui să răspundă nevoilor afective ale copiilor atât în rolul de mamă, cât şi în cel de tată şi va trebui să-i disciplineze pe copii din ambele roluri. Implicarea emoţională va fi mai puternică, cerşind şi oferind afectivitate, pe care n-o poate împărtăşi cu altcineva. În acelaşi timp, va fi suprasolicitat de nevoia de suport material şi afectiv a copiilor.

Acest tip de familie întâmpină, în primul rând, dificultăţi de ordin material, apoi disfuncţionalităţi de factură biologică şi deficienţe afective, cauzate de lipsa celuilalt părinte. În această situaţie, familia apropiată, biserica şi prietenii au un rol extrem de important în limitarea fragilităţii acestor familii. Părinţii singuri au nevoie să fie ajutaţi să depăşească singurătatea, problemele de sănătate, depresia, dificultăţile financiare, problemele legate de viaţa cotidiană, spaima provocată de faptul că vor fi singuri în faţa viitorului incert al copiilor, a problemelor de autoritate, a conflictelor şi a găsirii unui echilibru între viaţa profesională şi cea familială.

Ca oameni ai lui Dumnezeu, ca biserică a viitorului veşnic, trebuie să dăm atenţie acestor cazuri şi să intervenim, sprijinind şi încurajând părintele rămas singur. Fenomenul în creştere al familiilor monoparentale trebuie luat în serios, analizat şi studiat în spirit constructiv şi trebuie accesate mijloace educative pentru limitarea lui.

Pentru părinţii singuri, e bine de ştiut că şi Isus a trăit un timp într-un asemenea cămin. De asemenea, îi plăcea să vină des în familia din Betania, unde exista o astfel de situaţie. Iar pasajul biblic din 2 Împăraţi 4:1-7 poate fi o sursă de îndrumare şi încurajare pentru femeile care trec prin asemenea situaţii. „Elisei i-a zis: «Ce pot să fac pentru tine? Spune-mi, ce ai acasă?» Ea a răspuns: «Roaba ta n-are acasă decât un vas cu untdelemn.»”(v. 2). ■

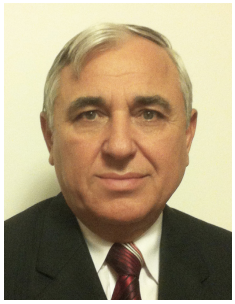

Virgiliu Peicu, redactor-şef la Curierul Adventist.

CA_februarie_2015.indd 3 29/01/2015 14:10:47

BISERICA DIN ROMÂNIA

Proiect „Micul Samaritean”

Începând cu primăvara anului 2014, în Biserica Adventistă din Gătaia s-a născut ideea de a amenaja un spaţiu într-o anexă, loc în care să poată fi colectate alimente, haine, obiecte de uz casnic şi alte lucruri, cu scopul de a le oferi celor care au nevoie de ele. Cu o investiţie minimă în materiale (300 de euro) şi prin munca voluntară a tinerilor din comunitate, în doar câteva săptămâni, spaţiul a fost pregătit pentru demararea proiectului. Din luna iunie a început activitatea şi, prin donaţiile făcute, ne-am bucurat de o deschidere deosebită din partea oamenilor, având astfel posibilitatea de a lega prietenii şi

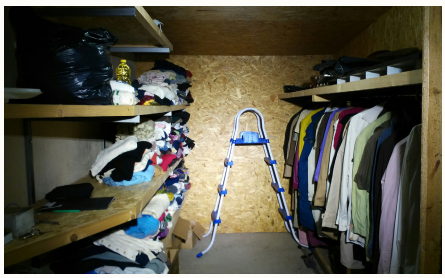

de a crea ocazii de prezentare a Evangheliei.

Câţiva membri din comunitate sunt angrenaţi săptămânal în desfăşurarea proiectului. Până acum, peste 120 de pachete cu un conţinut divers au fost donate în localităţile: Gătaia, Sculea, Toager, Livezile, Opatiţa, Măureni, Percosova, Şemlacu Mic, Birda, Sângeorge şi Roviniţa. Punţile de legătură cu Biserica Adventistă s-au creat atât cu beneficiarii, cât şi cu donatorii. Pe parcurs am avut chiar şi persoane din afara bisericii care au oferit sprijin material.

Credem că acest demers este unul benefic atât pentru comunitate, cât şi pentru beneficiari. Mulţumim în primul rând lui Dumnezeu pentru călăuzirea oferită, dar cuvintele de apreciere se îndreaptă şi spre toţi cei care s-au implicat într-un fel sau altul în acest proiect.

Marius Bold, prezbiter Biserica Adventistă Gătaia (Info Banat)

O nouă provocare pentru Centrul Media Adventist

Centrul Media Adventist (CMA) s-a dezvoltat de-a lungul anilor prin susţinerea Bisericii Adventiste şi cu ajutorul financiar al membrilor, care au fost alături de noi prin donaţiile oferite. Suntem recunoscători pentru sprijinul acordat şi sperăm ca în viitor să ducem mai departe lucrarea lui Dumnezeu prin media în acelaşi spirit de împreună-simţire, bazându-ne în continuare pe susţinerea dumneavoastră.

CMA îşi desfăşoară activitatea pe o piaţă media în criză şi care se restructurează permanent. În ciuda contextului economic auster şi al concurenţei tot mai strânse, CMA, cel mai vizibil instrument misionar al bisericii, îşi doreşte să continue dezvoltarea şi să producă programe de cea mai bună calitate şi cât mai relevante pentru publicul larg.

Pe această cale, ne dorim ca Radio Vocea Speranţei şi SperanţaTV să se poziţioneze în viitorul apropiat drept cele mai respectate şi mai urmărite instituţii media pe segmentul spiritualitate, educaţie, sănătate şi familie.

În acest context, începând cu 1 februarie 2015, CMA va începe să difuzeze spoturi publicitare. Reclamele vor fi selectate în funcţie de codul etic al bisericii şi în conformitate cu reglementările Consiliului Naţional al Audiovizualului.

Vom acorda prioritate spoturilor publicitare ale firmelor membrilor Bisericii Adventiste, dar, în egală măsură, suntem deschişi colaborării cu orice entitate comercială.

Contravaloarea difuzării spoturilor publicitare pentru firmele comerciale este deductibilă conform Codului Fiscal (Legea 571/2003, actualizarea ianuarie 2015).

Pentru detalii, vă puteţi adresa:

- Departamentului de Marketing: Mihaela Rusu, 0742203465, mihaela.rusu@sperantatv.ro
- Directorului general al CMA, Tiberiu Nica, 0746039349, tiberiu.nica@sperantatv.ro

Preluare din Info Adventist *nr. 708, din 16 ianuarie 2015*

ADRA reclădeşte speranţa la Comăneşti

Pentru oraşul Comăneşti din judeţul Bacău, sâmbătă, 25 octombrie 2014, termometrul anunţa una dintre cele mai friguroase zile de toamnă. Totuşi, pentru doamna Geta Crăciun, această zi avea să fie una dintre cele mai „calde”. Peste noapte, în pragul iernii, toată gospodăria dumneaei a ars – pagubele totale incluzând bunuri, animale şi păsări. În doar câteva ore, focul a mistuit tot, ştergând de pe teren orice urmă a unei locuinţe.

CA_februarie_2015.indd 4 29/01/2015 14:10:49

Duminică, 2 noiembrie 2014, la doar o săptămână de la incendiu, ADRA România a deschis şantierul pentru construirea unei noi locuinţe, cu sprijinul a 27 de voluntari – bătrâni şi tineri, bărbaţi şi femei – coordonaţi de reprezentantul ADRA Moldova, asistentul social Gabriela Istrate. Într-un timp foarte scurt, în condiţii de iarnă, temelia, pereţii, acoperişul, geamurile, uşile, termoizolaţia, instalaţia electrică, instalaţia termică şi finisajele pentru noua casă, precum şi magazia din spatele casei au fost gata. De asemenea, interiorul casei a fost amenajat şi dotat cu toate cele necesare funcţionării.

Joi, 15 ianuarie 2015, într-o atmosferă încărcată de lacrimi şi bucurie, a avut loc inaugurarea casei. Prezent la eveniment, Robert Georgescu, directorul executiv ADRA România, a declarat: „Astăzi, cu deosebită plăcere, ADRA România îmbracă această haină de sărbătoare. Ne bucurăm că, împreună cu dumneavoastră, am putut oferi unui suflet ocazia să zâmbească, i-am îndeplinit mai mult decât o nevoie, un vis şi am reuşit să-i oferim condiţii decente de trai. Ne bucurăm să vedem un om fericit. Aducem atât preţuirea noastră pentru fiecare voluntar implicat în proiectul «ADRA România – Reclădind speranţe», cât şi amintirea unei răsplătiri ce nădăjduim să urmeze.”

Prezent la inaugurare împreună cu mai mulţi consilieri locali, domnul Alboaie Simion, viceprimarul oraşului Comăneşti, judeţul Bacău, a declarat: „Sunt impresionat de profesionalismul şi de organizarea acestor voluntari. Într-o perioadă atât de scurtă, s-au unit şi au realizat un asemenea obiectiv. Vi se potriveşte mottoul: «Schimbă o viaţă, şi vei schimba lumea!» A fost o plăcere să lucrăm cu dumneavoastră. Toată aprecierea noastră!”

Implicat, alături de credincioşii bisericii sale, în acest proiect şi vorbind despre dragostea care lucrează prin fapte, Cristian Trenchea, pastorul Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din localitatea Asău, judeţul Bacău, ne-a mărturisit: „Pentru mine şi colegul meu, pastorul Dragoş Apostol, a fost un examen al sacrificiului şi Dumnezeu ne-a binecuvântat cu un spirit de unitate şi cu sprijin frăţesc din partea zecilor de credincioşi din Asău, Comăneşti, Moineşti, Poduri, Bucşeşti, Strugari, Supan, Pârgăreşti, Podiş, Bacău şi Piatra Neamţ. Pentru noi, care am făcut ce eram datori să facem, necazul şi truda ce au urmat ne-au apropiat unii de alţii, iar pentru cei din vecinătate a fost o priveliştе fără multe cuvinte. Bunul Dumnezeu să fie onorat pentru planul Său de a ne rândui nu doar lecţii cu învăţături sfinte, ci şi examene pe teren!”

Doamna Geta Crăciun a simţit din plin şi lovitura focului care i-a luat tot ce agonisise, dar şi dragostea care lucrează prin fapte. O va lua de la început, dar într-o casă mai bună şi cu o inimă mângâiată de dragostea Celui de Sus, prin oamenii Săi.

Preluare din Info Adventist *nr. 708, din 16 ianuarie 2015.*

BISERICA MONDIALĂ

Fenomen fără precedent în Republica Dominicană: 3 052 de botezaţi şi 200 de pastori hirotoniţi

Mii de persoane au umplut un stadion din capitala Republicii Dominicane, Santa Domingo, pentru a sărbători ceremonia de botez a 3 052 de persoane şi hirotonirea a peste 200 de pastori.

Serviciul divin care a avut loc în Sabatul din 17 ianuarie a fost transmis în direct prin televiziune, radio şi pe internet. Acesta a fost condus de către Ted Wilson, preşedintele Bisericii Adventiste la nivel mondial, şi de către alţi 29 de lideri ai bisericii.

„Plecăm cu inimile pline de recunoştinţă şi fericiţi că Duhul Sfânt a lucrat cu putere în acest oraş”, a spus Mark Finley, care, în perioada 7–11 ianuarie, a susţinut un program de evanghelizare numit „An nou, viaţă nouă”.

Mai multe zeci de persoane, dintre cei 3 052 de botezaţi, au încheiat legământ cu Dumnezeu în timpul evanghelizării conduse de Mark Finley. Alte sute dintre ei au fost botezaţi în biserici din întreaga ţară vineri seara, 16 ianuarie, iar cei mai mulţi au fost botezaţi pe stadion sau în biserici locale, în Sabatul din 17 ianuarie.

Serviciul de hirotonire s-a desfăşurat în după-amiaza aceluiaşi Sabat din 17 ianuarie şi a marcat un moment

CA_februarie_2015.indd 5 29/01/2015 14:10:51

istoric în Biserica Adventistă prin numărul pastorilor care au fost hirotoniţi şi prin numărul ţărilor şi al conducătorilor bisericii implicaţi în acest eveniment.

Mai mult de 200 de pastori au fost hirotoniţi, 26 dintre ei pe stadionul din Santa Domingo. Conducători din toate cele 13 diviziuni ale bisericii au participat la eveniment, împreună cu lideri de la Conferinţa Generală. Alte 23 de uniuni adventiste din 11 ţări au fost conectate la eveniment prin satelit.

Cele 12 000 de locuri ale stadionului s-au umplut până la refuz, iar alte mii ascultau de afară prin difuzoare. Mark Finley, care lucrează ca asistent al preşedintelui Conferinţei Generale, spunea printr-un mesaj: „Ziua a fost o sărbătoare motivatoare, cu muzică inspiratoare, cu o predică puternică a fratelui Wilson şi o ceremonie de botez care ne-a mişcat."

Mark Finely a mai spus că, prin eforturile unor adventişti consacraţi, Dumnezeu a schimbat vieţile multor oameni din Republica Dominicană. El şi-a exprimat speranţa că adventişti de peste tot din lume şi-au lăsat deoparte treburile personale şi s-au dedicat misiunii bisericii de a-L mărturisi pe Isus.

Republica Dominicană este situată în zona Caraibelor şi numără aproape zece milioane de locuitori. Dintre aceştia, 300 000 sunt adventişti de ziua a şaptea. Biserica Adventistă are aici 1 237 de biserici.

Preluare din Adventist Review *(18 ianuarie 2015)*

O stradă din Republica Dominicană poartă numele „Elena de G. White"

Oraşul La Romana, din sud-estul Republicii Dominicane, a redenumit de curând una dintre străzile sale după Ellen G. White, pionier al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea.

Anunţul a fost făcut în timpul unei ceremonii speciale care a avut loc la Primăria municipiului La Romana. La această întâlnire au luat parte doamna Maritza Suero, primarul localităţii, şi Ted Wilson, preşedintele Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea la nivel mondial.

„Nu avem suficiente cuvinte să salutăm aşa înalte personalităţi ale lumii creştine care au venit astăzi aici, în oraşul La Romana, pe care noi l-am declarat „oraş al lui Dumnezeu", a spus doamna Suero, când a primit vizita liderilor Bisericii Adventiste din toată lumea.

„Este o mare bucurie să îl primim pe Ted Wilson ca oaspete de seamă, deoarece ştim că este un om care calcă pe urmele lui Isus, aducând beneficiile mântuirii unei lumi care are atâta nevoie de Dumnezeu", a mai spus dna Suero, care administrează o regiune cu peste 127 000 de locuitori.

Preşedintele Ted Wilson a mulţumit administraţiei locale din La Romana pentru curtoazie, pentru încercările de promovare a libertăţii religioase şi pentru comemorarea lucrării lui Ellen G. White atribuind unei străzi numele ei.

„Acest eveniment ne reaminteşte istoria noastră şi modul în care Dumnezeu ne-a condus ca biserică", a spus Ted Wilson, mulţumind primarului în numele bisericii din întreaga lume. „Noi credem că Ellen G. White a primit viziuni de la Dumnezeu nu pentru a-şi aduce onoare sieşi, ci pentru a-i îndrepta pe oameni spre Biblie şi spre Dumnezeu. Scrierile ei despre sănătate, familie, lucrarea de publicaţii, relaţii interpersonale, religie, studii biblice şi educaţie sunt instructive pentru noi. Adventiştii de ziua a şaptea sunt cetăţeni care respectă legea pentru că ei cred că urmează sfaturi primite din cer.

Strada Elena G. de White purta până acum numele de Strada a 7-a. Este situată în zona Villa Alcaran şi face legătura între două cartiere.

Preluare din Adventist Review *(18 ianuarie 2015)*

CA_februarie_2015.indd 6 29/01/2015 14:10:52

CALENDAR EVENIMENTE FEBRUARIE ŞI MARTIE 2015*

Data	Evenimentul	Locul	Responsabil/Invitat
7–14 februarie	Săptămâna Căminului Creştin	Biserica locală	Departamentul de Familie
6–9 martie	Convenţie Şcoala de Sabat şi Întâlnire misionari implicaţi în proiecte *Global Mission*	Stupini	Paolo Benini, EUD Florian Ristea, Uniunea Română
7 martie	Ziua de Rugăciune a Femeii	Biserica locală	Departamentul Misiunea Femeii
14 martie	Centenarul Ellen G. White	Biserica locală	Departamentul Spiritul Profetic
14–21 martie	Săptămâna de Rugăciune a Tineretului	Biserica locală	Departamentul Tineret
21 martie	Sabatul Misiunii pentru Tineret	Biserica locală	Departamentul Tineret
29 martie	Olimpiadă Religie – faza pe conferinţe	Pe centre	Departamentul Educaţie

**Anumite date şi evenimente se pot modifica în timp.*

Familia în alb şi negru

În acest moment foarte important, poate momentul decisiv al istoriei noastre, trimit în fiecare casă a poporului meu, atât celor de acasă, cât şi celor de peste mări, următorul mesaj, cu aceeaşi tărie ca şi când m-aş afla în casa fiecăruia dintre voi şi v-aş vorbi personal. …**Suntem în război**." Aşa şi-a început regele George al VI-lea discursul rostit pe 3 septembrie 1939, prin care declara intrarea Marii Britanii în cel de-al Doilea Război Mondial.

Doresc să mă adresez cu toată umilinţa şi seriozitatea poporului adventist din care fac parte, pe care îl iubesc şi de care nu mă dezic în momentele grele pe care le traversează: Suntem în război. Marea luptă dintre bine şi rău devine tot mai intensă.

Semne serioase ale escaladării acestui conflict ne parvin chiar din locul numit profetic „un colţ de cer"[1]. Şi mă refer nu doar la datele parţiale pe care le avem prin observare şi veşti (unele dureros de reale, altele trunchiate, altele rău-intenţionate – o călcare vădită a cuvântului Scripturii care spune: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău" (Leviticul 19:16) –, ci la descoperirea luptei din spatele cortinei, despre care citim cu uimire: „A fost planul bine studiat al lui Satana de a perverti instituţia căsătoriei, de a slăbi obligaţia acesteia şi de a-i diminua caracterul sacru, pentru că pe nicio altă cale mai sigură nu ar fi putut el deforma mai bine chipul lui Dumnezeu în om şi deschide uşa către nenorocire şi viciu." [2]

Destabilizarea familiei are de-a face, prin urmare, cu îndepărtarea oamenilor de Dumnezeu, cu pierderea implicită a mântuirii şi cu deschiderea uşilor pentru ca răul să inunde, iar nefericirea şi degradarea să domnească.

Familia şi timpul sfârşitului

Aşa s-a întâmplat în vremea lui Noe şi mai apoi în timpul lui Lot. Societăţile s-au ridicat şi au decăzut prin ridicarea sau decăderea familiei. Mântuitorul ne atrage atenţia că aşa va fi şi la finalul istoriei luptei dintre bine şi rău. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului… ***se însurau şi se măritau***, …tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului" (Matei 24:37-39). De asemenea, în cartea Geneza citim că „răutatea omului era mare pe pământ" (Geneza 6:5).

Cele două pasaje vorbesc despre aceeaşi perioadă şi descriu aceeaşi realitate, doar că în cuvinte diferite. Concluzia este că răutatea devine mare pe pământ prin pervertirea căsătoriei. Întrebarea profetică la care trebuie să căutăm un răspuns este: În ce culori este descrisă familia în societatea contemporană?

Studiile descriu familia timpului nostru prin prisma unor tendinţe alarmante (pentru cei care se tem de Domnul) şi a unor realităţi sumbre, cum ar fi: scăderea ratei căsătoriei (indisponibilitatea asumării responsabilităţii şi percepţia că angajamentul căsătoriei este o piedică în calea fericirii), concubinajul tinde să înlocuiască legământul căsătoriei, înmulţirea şi acceptarea unor forme alternative la familia biblică, cum ar fi: poligamia, familia homosexuală, binucleară

Romică Sîrbu este directorul Departamentului Educaţie şi Familie, Uniunea de Conferinţe.

CA_februarie_2015.indd 8 29/01/2015 14:10:53

(unitate socială compusă dintr-o familie extinsă, de obicei din copii și noii parteneri de viață ai părinților divorțați) etc.

Violența conjugală în creștere, violul, creșterea incidenței suicidului în rândul adolescenților, creșterea numărului de copii fără tată biologic, creșterea numărului de adolescente însărcinate, cedarea aproape în întregime a rolului parental al familiei către instituții ale statului, creșterea numărului de familii monoparentale, toate acestea se înscriu pe lista realităților alarmante. Pe de altă parte, specialiștii în domeniul sociologiei familiei arată cum căsătoriile libere (fără angajamente solide) și familiile reconstituite (divorț-recăsătorire de mai multe ori în viață) devin cele mai des întâlnite forme de familie.

Din cauza acestui context, cumulat cu trendul politic, economic și religios actual, se apreciază că probabilitatea de a divorța a ajuns atât de mare, încât toate cuplurile căsătorite – incluzându-le pe cele mulțumite de relația lor – trebuie să depună un efort mare ca să mențină familia pe o temelie solidă. „Menținerea unei căsătorii stabile – apreciază John Gottman – devine un lucru din ce în ce mai dificil."[3]

Cod roșu pentru familiile adventiste

Dar poate cel mai dureros și provocator este ceea ce Ellen G. White surprinde într-una din viziunile sale: „L-am văzut pe Satana implantându-și steagul în familiile celor care se declară aleși de Dumnezeu, dar cei care umblă în lumină trebuie să fie în stare să vadă deosebirea dintre steagul negru al vrăjmașului și drapelul pătat de sânge al lui Hristos."[4]

Familiile celor aleși reprezintă cu predilecție o țintă specială a planurilor și atacurilor Diavolului. Și aceasta pentru că „bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii, toate depind de influența căminului".[5] Marea luptă trece mai întâi prin familie și apoi prin biserică. „Familia este o școală în care toți pot învăța cum să se poarte în biserică… Lăsați să fie pace în cămin și va fi pace în biserică."[6]

Nu avem încă o statistică a realităților din familia adventistă la nivelul bisericii din România, dar vom avea în curând. În lipsa acestor date generale, avem evenimente dureroase de divorț, adulter, violență, povești despre suferință, nefericire etc. Nu este o realitate omniprezentă, dar este una demnă de luat în serios. În acest context, cei înțelepți și credincioși vor înțelege că nu este timp de zăbavă, că trebuie să facem ceva urgent.

Decizii și planuri urgente

Evaluarea corectă a realității este o parte a chemării noastre. Ce vom face este provocarea care bate la ușa fiecăruia dintre noi. Chemarea la decizie și acțiune nu ocolește pe nimeni, ea se adresează pastorilor de la orice nivel al bisericii, liderilor diferitelor instituții ale bisericii, cadrelor didactice, liderilor bisericilor locale, fiecărui credincios. Și aceasta pentru că suntem o biserică ce crede, pe temeiul Scripturilor, în preoția tuturor membrilor ei (1 Petru 2:9). Ce este de făcut?

- Reconsiderarea legământului căsătoriei, după modelul prezentat de Mântuitorul: „Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă" (Matei 19:6).
- Reînviorarea închinării în familie: altarul de dimineață și de seară, închinarea de la deschiderea și închiderea Sabatului, studiul și rugăciunea împreună etc.
- Reconsiderarea responsabilității pentru calitatea vieții de familie a slujitorilor Evangheliei la orice nivel și instituție.
- Organizarea de servicii divine de reconsacrare a familiilor și abordarea deschisă și frecventă la nivel de biserică a problematicii familiei.
- Revigorarea și reorganizarea slujirii familiei în cadrul bisericii locale, conform cu îndrumările din Manualul bisericii și a manualului responsabilului Departamentului Viața de Familie.
- Continuarea accelerată a dezvoltării unei rețele de specialiști în oferirea de ajutor și îndrumare pentru familiile care trec prin dificultăți.
- Depășirea mitului că problemele de familie nu se discută cu nimeni. În timp ce nu suntem de acord cu dispariția granițelor de familie, încurajăm ca, pentru dificultățile care nu se pot gestiona la nivelul propriei familii, să se ceară ajutor (de dorit înainte ca lucrurile să se deterioreze) specializat (pastor, consilier, psiholog, psihoterapeut – de dorit oameni cu un fundament creștin solid), în funcție de situație. A cere ajutor și a-l oferi este un concept biblic.

Dumnezeu să binecuvânteze și să Se îndure de familiile noastre! ■

---

[1] Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 6.

[2] Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 289.

[3] http://www.psychologytoday.com/articles/200910/what-makes-marriage-work.

[4] Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, p. 196.

[5] Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 3.

[6] Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 480.

CA_februarie_2015.indd 9 29/01/2015 14:10:53

O realitate dureroasă,
care cere pocăinţă şi reformă hotărâtă

Faptul că mai este nevoie ca, în 2015, să scriu pentru revista bisericii un articol despre violenţa în familie este ceva dureros. Mă determină să privesc înapoi cu multă mâhnire şi cu un simţământ de vinovăţie. Pentru că, personal şi ca biserică, am ignorat mult prea mult acest subiect grav sau l-am tratat superficial. În capitolul nostru favorit, Isaia 58, nu se vorbeşte numai despre Sabat şi despre post, ci ni se porunceşte: „Dezleagă lanţurile răutăţii..., dă drumul celor asupriţi" (Isaia 58:6). Pavel ne învaţă de două mii de ani: „Tot aşa trebuie să-şi iubească şi bărbaţii nevestele, ca pe trupurile lor" (Efeseni 5:28). Puţin mai departe, pe aceeaşi linie, el le cerea până şi stăpânilor de sclavi: „Feriţi-vă de ameninţări" (cap. 6:9). S-ar putea să li se permită soţilor ceea ce li s-a interzis stăpânilor de sclavi?! Mai departe: „Bărbaţii... să ridice spre cer mâini curate, fără mânie" (1 Timotei 2:8).

Şi ce am făcut cu toate acestea? Am tăcut, când am ştiut că, în casele membrilor noştri, soţiile şi copiii sunt victime ale mâniei, răzbunării şi violenţei bărbatului. Dacă, rarisim, femeile au îndrăznit să spună o vorbă, le-am chestionat dacă nu cumva ele sunt cauza. Le-am sfătuit să fie blânde, să tacă şi să facă totul ca să îi intre în voie despotului. Am tot povestit de la amvon despre femei creştine care au fost bătute 30 sau 50 de ani şi, în cele din urmă, soţul s-a cuminţit, a recunoscut că a făcut rău şi poate chiar s-a pocăit! Dar nu am povestit niciodată despre femei învineţite, îmbolnăvite şi omorâte de soţii lor. Nu am deplâns suferinţa lor tăcută şi tot potenţialul lor uman şi spiritual, care a fost călcat în picioare. Asta mă face să privesc în urmă cu durere şi ruşine.

Nu ştiu dacă asupra prezentului am motive să privesc altfel. În ciuda faptului că, de vreo 20 de ani, am început să vorbim despre realitatea statistică a violenţei în familiile de creştini, realitatea concretă este încă ignorată. Parcă este o conspiraţie a tăcerii. Avem bănuieli, câteodată avem informaţii, dar tăcem sau ne frământăm neproductiv: discutăm între noi, în şoaptă, dar nu îl confruntăm pe agresor şi nu o sprijinim pe victimă. Pentru nimic în lume nu am întreba pe o soră de ce îşi acoperă, obsesiv, braţul sau de ce are privirea pierdută în timp ce stă în adunare sau de ce se uită speriată în jur când vorbeşte cu cineva. Sigur, nu vrem să o provocăm să spună ceea ce toţi ştim: că este bătută şi demoralizată, paralizată de frică şi neputinţă şi că nu vede nicio scăpare. Nu vrem să o auzim întrebând: De ce mă lasă Dumnezeu? Sunt eu de vină? Prin biserici stau uitate pliantele care proclamă: „Rupe tăcerea!" Dar dacă nu ne scoatem degetele din urechi, nu foloseşte la nimic faptul că victima, cu mari riscuri, rupe tăcerea.

Pentru că ne gândim: *Şi noi ce putem să facem?!* Cei care locuim în partea de sud a ţării ne mai liniştim cugetul că ADRA are un adăpost pentru femeile abuzate şi copiii lor. Deci problema este rezolvată! Am şi votat să câştige susţinere financiară! În realitate însă, problema nu este rezolvată. Capacitatea este mică şi impactul social este restrâns, pentru că puţine persoane au ajuns la punctul în care să ia măsuri radicale. În plus, când auzim că o persoană din biserică a căutat refugiu acolo, clătinăm din cap: „N-ar fi trebuit să ne pună în aşa lumină proastă!" Victima este mereu de vină. Acelaşi fel trunchiat de

a citi Scriptura ne face să trâmbiţăm declaraţia lui Dumnezeu din Maleahi: „Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie”, dar niciodată nu citim mai departe: „Şi pe cel ce îşi acoperă haina cu silnicie [violenţă, brutalitate]” (Maleahi 2:16).

Mă întreb cum va arăta viitorul. Pentru că educaţia pe care o dăm, ca şi dezvoltarea caracterului, nu ţine deloc pasul cu timpul. Pe de o parte, mijloacele de a ne face rău unii altora sunt tot mai diverse şi mai subtile, frustrările, tot mai enervante, iar standardele, tot mai exigente. Pe de altă parte, băieţii nu sunt învăţaţi că forţa lor superioară nu le dă dreptul să îşi impună voinţa şi nici nu discutăm cu ei ce să facă atunci când sunt mânioşi. Dar ei trebuie învăţaţi. Într-o zi se vor confrunta cu realitatea ameninţătoare a naturii lor violente şi nu vor şti ce să facă cu ea. Nici fetele nu ştiu de la sine să identifice semnalmentele unei personalităţi violente, de aceea trebuie educate. Îmi dau seama că nici eu nu am spus fetelor să nu îşi facă prieteni dintre băieţii supărăcioşi şi duri, care le cer imperativ să facă ce spun ei sau le ameninţă că le vor face rău sau îşi vor face rău, dacă sunt respinşi. Când, exasperate sau slabe, femeile copiază limbajul sau comportamentul abuziv al bărbaţilor, le condamnăm. Dar perpetuăm minciuna că bărbaţii aşa sunt, că trebuie „înţeleşi”.

Cât de departe este viitorul în care, măcar în familiile noastre, să avem regula pe care Ioan Botezătorul a pus-o în faţa soldaţilor (!) care veneau să se intereseze de pocăinţă: „Să nu stoarceţi nimic de la nimeni prin ameninţări şi să nu învinuiţi pe nimeni pe nedrept” (Luca 3:14)? Pavel pune din nou degetul pe rană şi spune: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele şi nu ţineţi necaz pe ele” (Coloseni 3:19). Idealul pentru bărbaţi şi femei, pentru puternici şi slabi, pentru bogaţi şi săraci este acelaşi: „Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul” (Coloseni 3:12-13).

Primii paşi către schimbare

- Să facem un inventar onest al propriei vieţi şi să începem schimbarea cu noi înşine.
- Predicile şi toate exprimările publice să fie curăţate de idei sau conotaţii care justifică violenţa şi umplute cu mesajul respectului şi protecţiei faţă de cei vulnerabili.
- Să formăm o grupă de rugăciune şi de studiu sistematic al subiectului violenţei în familie.
- Să prezentăm în biserică un mesaj clar: Violenţa este contrară Scripturii şi este condamnată de legi.
- Să folosim timpul cel mai bun din programul bisericii ca să o educăm pentru înţelegerea violenţei, tratarea mâniei şi nevoia de sprijin din afară pentru schimbare.
- Să confruntăm cu iubire, dar claritate şi fermitate, pe cei care recurg la violenţă.
- Să-i învăţăm pe cei vulnerabili că au dreptul să se protejeze şi că pot să conteze pe sprijinul bisericii.
- Să nu ne eschivăm să întrebăm pe victime cu privire la realitate, chiar dacă există rezerve şi faţă de conduita lor: nimic nu justifică violenţa între soţ şi soţie.
- Să-i educăm pe copii şi pe tineri cu privire la mânie şi violenţă, cauzele şi efectele lor, căile de schimbare şi răspunderile faţă de cei vulnerabili.
- Să facem pregătiri pentru protecţia victimelor: să instruim persoane competente să intervină, să facem corp comun cu victima, să o ajutăm să găsească refugiu şi să nu îi cerem să se întoarcă acasă fără dovezi clare că nu este în pericol.
- Să avem contacte regulate cu autorităţile în domeniu, pentru a valorifica posibilităţile, protecţia şi experienţa lor în caz de nevoie.

Pocăinţă

Prea mult ne-am lăsat dominaţi de prejudecăţi pe care ar fi trebuit să le demolăm de mult. Trebuie să spunem şi să înţelegem clar: Nu există justificare pentru purtarea rea, răzbunătoare şi violentă! Trebuie să ne educăm pe noi înşine şi să îi educăm pe toţi cei din biserică, să învăţăm căile creştine de rezolvare a neajunsurilor şi supărărilor. Mesajul că victima este de vină s-a înrădăcinat atât de mult, a fost transmis din atâtea surse, pe atâtea căi, de exemplu, prin povestiri şi glume populare, exemple trunchiate şi proverbe sau expresii curente (nu vreau să dau exemple, dar cred că le găsim imediat în minte), încât ajunge o simplă evocare a lor, chiar neverbală, printr-un

CA_februarie_2015.indd 11 29/01/2015 14:10:53

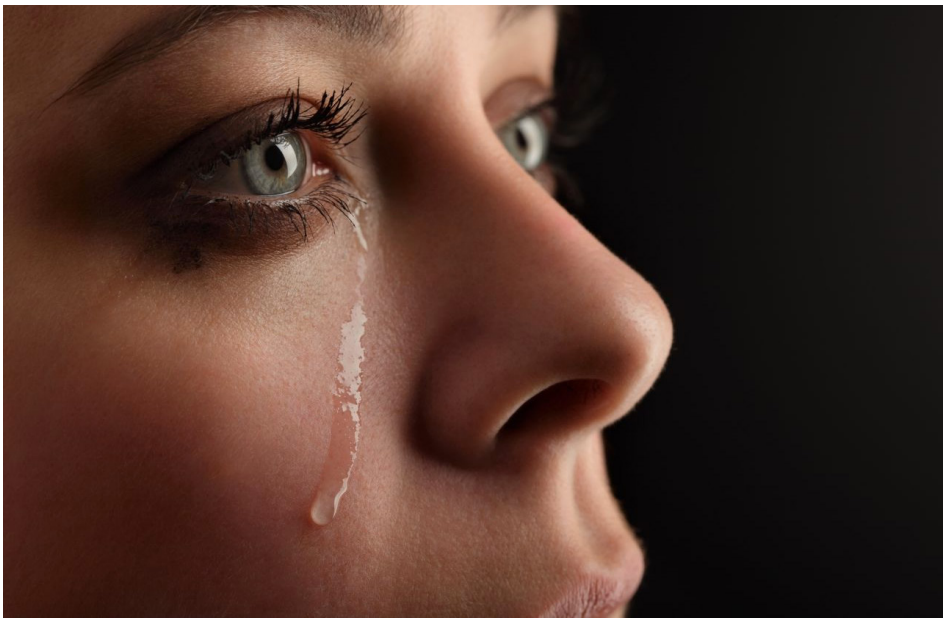

gest, printr-o grimasă sau printr-o ridicare din sprâncene, încât agresorii să înţeleagă că sunt îndreptăţiţi şi victima să afle încă o dată că este de vină şi că nu poate conta pe niciun ajutor real. În acelaşi capitol din Coloseni, citim: „Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase care v-ar putea ieşi din gură" (3:8).

Femeile, copiii şi oricare altă categorie umană supusă fricii şi abuzului trebuie să audă un cu totul alt mesaj decât cel de până acum, unul de afirmare a valorii lor unice înaintea lui Dumnezeu şi a bisericii: „Pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta" (Isaia 43:4). „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare, iată, înfruntaţi şi acoperiţi de ruşine vor fi toţi cei ce sunt mâniaţi pe tine; vor fi nimiciţi şi vor pieri cei ce ţi se împotrivesc. Îi vei căuta şi nu-i vei mai găsi pe cei ce se certau cu tine" (Isaia 41:10-12).

Ellen G. White spune că Domnul Hristos Şi-a dat preţioasa Sa viaţă ca să aducă la existenţă o biserică în stare să poarte de grijă celor întristaţi şi ispitiţi. O comunitate capabilă nu doar să anunţe teme nobile, să le propună societăţii şi să câştige popularitate pe seama lor, ci să schimbe starea de lucruri! De aceea spun că trebuie să ne pocăim – adică să recunoaştem cu durere că nu am corespuns chemării clare a lui Dumnezeu – şi să cerem o schimbare a inimii, a atitudinii, a acţiunii.

Adrian Bocăneanu este pastor şi director de relaţii externe la Speranţa TV. În perioada 1995–2005 a fost preşedintele Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.

Educaţie

Formele de manifestare a violenţei sunt tot mai diverse. Trăsătura comună este folosirea puterii şi a altor atuuri, pentru a impune voinţa proprie asupra celui care nu are puterea, pentru a-l pedepsi în caz de nesupunere şi pentru a gusta satisfacţia perversă a înfrângerii celuilalt. Trebuie să ne educăm ca să identificăm violenţa şi să o declarăm greşită, inacceptabilă. Începând cu noi, în toate formele ei, ca să putem vorbi şi pentru alţii. Poate că cineva are oroare de palme şi lovituri, dar îşi „loveşte" partenerul cu bubuitura unei uşi trântite. Sau, când soţia se pregăteşte prea încet pentru adunare, va fi pedepsită: soţul va conduce maşina aşa încât să o sperie şi va râde de apelurile la prudenţă ale copiilor îngroziţi. Trebuie să ne reeducăm, aşa încât să merităm puterea, să o folosim pentru protecţia şi confortul celorlalţi, nu pentru a-i pedepsi şi a-i manipula.

Intervenţie

Sigur că aici este partea cea mai grea. Spaţiul nu permite discutarea acestei dimensiuni. Atunci când avem o atitudine corectă şi un simţ al răspunderii, vom învăţa ce avem de făcut. Ne vom uni cu cei care vor să ajute, ca să avem mai multă eficienţă. Vom face ucenicie, începând cu cazuri mai uşoare, care ne pregătesc pentru cele grele. Vom deveni tot mai capabili. Dar un lucru să nu uităm: Nu putem să confruntăm răul fără niciun risc pentru noi! Suntem dispuşi?

Vom începe cu biserica, pentru că numai aşa ne căpătăm dreptul real de a vorbi pentru societate. Realitatea este prea dureroasă ca noi să agităm subiectul doar ca să punctăm la capitolul imagine publică! Dacă cineva ne va întreba cum am rezolvat problema la noi, în biserică, ce vom spune?

Iacov ne asigură că, atunci când cerem înţelepciune pentru cauze juste, Dumnezeu ne-o va da (Iacov 1:5), aşa cum a arătat la începutul domniei lui Solomon. Profeţiile mesianice trebuie să se împlinească acum prin biserica lui Hristos: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfăţişare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării... Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului" (Isaia 11:2-4,9). ■

CA_februarie_2015.indd 12 29/01/2015 14:10:54

Nici moartea nu ne va despărți!

Am ales acest titlu după un articol care a apărut în 18 noiembrie 2014, într-un ziar din țară ce preluase o știre din *Daily Mail*[1]. Din multitudinea de articole ce apar în presă, de obicei cu o tentă negativă, acesta iese din cadru, scoțând în relief viața plină de dragoste și devotament a unui cuplu din Marea Britanie. Mavis și Harry Stevenson au petrecut împreună 65 de ani și s-au stins liniștiți și împăcați la doar zece minute unul după celălalt. De ce au considerat reporterii că această veste este demnă să fie dată publicului larg? Într-o vreme când „sfințenia căsătoriei și a familiei este pe cale să-și piardă semnificația peste tot în lume", așa după cum se consemna în articol, „deși pare a fi ceva demodat, pentru Mavis și Harry Stevenson, devotamentul a reprezentat totul până la sfârșit"[2].

Are dreptate autorul acestui articol când specifică faptul că sfințenia căsătoriei și a familiei nu mai înseamnă aproape nimic în lumea noastră? Sau că a fi loial partenerului de căsătorie *până când moartea ne va despărți* este ceva demodat? Să vedem, pe scurt, câteva cifre și informații, iar concluzia se impune de la sine. Conform anumitor statistici făcute în SUA, se estimează că procentul de căsătorii, unde unul sau ambii parteneri au admis că au fost infideli, fie din punct de vedere fizic, fie emoțional, este de 41%. De asemenea, bărbații care declară că ar intra într-o relație extraconjugală dacă n-ar fi prinși sau descoperiți reprezintă 74%, în timp ce femeile 68%.[3] O altă constatare alarmantă este dată de faptul că, în acele zone ale lumii în care femeile devin tot mai independente din punct de vedere financiar, acestea tind să se asemene tot mai mult cu bărbații în privința infidelității[4].

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, cuvântul profetic prezenta această tendință a timpului în următorii termeni: „Unul dintre păcatele cele mai grave care există în acest veac stricat este adulterul. Acest păcat înfricoșător este practicat într-o măsură alarmantă."[5] Unii ar putea considera că această afirmație este valabilă doar în societatea înstrăinată de Dumnezeu și de creștinism, dar, vă rog, citiți cu atenție următoarele: „Dacă cei care calcă porunca a șaptea s-ar găsi numai printre cei care nu susțin că sunt urmași ai lui Hristos, răul nu ar fi nici a zecea parte din cât este acum, însă păcatul adulterului este comis în mare măsură de cei care sunt creștini."[6]

Infidelitatea – definiții

În mod obișnuit, infidelitatea este văzută de mulți doar din perspectiva trădării legământului conjugal prin implicarea fizică în relații intime cu persoane din afara cuplului marital. Însă, în literatura de specialitate privind familia, se vorbește despre infidelitatea sufletului.[7] Acest tip de infidelitate este de natură emoțională și debutează de cele mai multe ori într-o manieră foarte inocentă: printr-un flirt ce pare nevinovat la locul de muncă sau la întâlnirea cu prietenii ori, pur și simplu, prin intermediul internetului, fără să se considere că o legătură intensă în mediul online poate fi etichetată ca adulter.[8]

Poate că cea mai cuprinzătoare definiție a infidelității este, de departe, cea oferită de Mântu-

CA_februarie_2015.indd 13 29/01/2015 14:10:56

itorul nostru: „Oricine se uită la o femeie ca s-o poftească a şi preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28). Pe baza acestor cuvinte, putem defini adulterul, sau infidelitatea, ca fiind orice lipsă de onestitate faţă de legământul căsătoriei, indiferent dacă aceasta se manifestă la nivelul gândurilor, sentimentelor sau faptelor.

Infidelitatea – cauze

Unii încearcă să pună pe seama anumitor gene tendinţa spre infidelitate, iar alţii, pe seama personalităţii. Cauzele infidelităţii însă sunt uneori destul de simple, iar alteori destul de complexe. Într-un studiu privind factorii predictibili ai infidelităţii, toate aceste cauze sunt împărţite în cinci categorii: insatisfacţia maritală (lipsa iubirii şi acceptării din partea partenerului sau fuga de rutină), contextul social (nivelul de educaţie, relaţiile premaritale, locul de muncă, cultura, rasa, religia), atitudinea faţă de anumite norme (persoanele care manifestă o atitudine mai libertină faţă de normele morale s-au dovedit mai infidele decât cele care au anumite principii după care se conduc), precum şi situaţiile de răzbunare şi ostilitate.[9]

Încă nu putem să evaluăm exhaustiv, dar putem spune cu certitudine că influenţa massmediei a făcut să crească fără precedent rata infidelităţii în zilele noastre. Renunţarea la standardele de simplitate, modestie şi pudoare în ţinuta vestimentară, precum şi în comunicarea cu persoanele de sex opus exacerbează instinctele senzuale atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi. Lipsa de autodisciplină în evitarea acelor lucruri care hrănesc mintea şi sufletul cu fantezii şi impurităţi lascive sunt printre cauzele primare ce conduc individul spre desfrâu şi lipsă de respect faţă de instituţia căsătoriei.

George Şchiopu este directorul Departamentului Educaţie şi Familie din cadrul Conferinţei Oltenia.

Infidelitatea – consecinţe

Infidelitatea aduce cu sine o serie de consecinţe psihologice şi emoţionale, dar şi de natură fizică şi socială. Suferinţele şi traumele provocate de adulter au efecte pe termen lung. Lista trăirilor şi pierderilor de pe urma infidelităţii descoperă tragedia unui păcat care, din nefericire, este pus într-o falsă lumină de media şi filmele difuzate.

Dintre acestea amintesc: pierderea încrederii, pierderea respectului, furie, ură, gelozie, stimă de sine scăzută, traume sufleteşti, simţământul de părăsire şi abandon, depresie, anxietate, simţăminte de ruşine şi umilire, divorţ (aproximativ 65% dintre căsătoriile unde infidelitatea este descoperită sfârşesc în divorţ[10]), copii crescuţi fără cel puţin unul dintre părinţi, costuri financiare (anual, costurile infidelităţii pentru naţiunea americană, de exemplu, sunt de 61,6 miliarde de dolari[11]) şi multiple poveri sociale.

Sunt şi situaţii în care unele căsătorii supravieţuiesc adulterului, şi altele care se vindecă şi chiar devin fericite în timp. Există speranţă pentru cei răniţi. Însă, cu toate acestea, credincioşia faţă de legământul căsătoriei îi scuteşte pe oameni – bărbaţi şi femei – de agonia infidelităţii.

Tineri şi adulţi, bărbaţi şi femei ar trebui să ştie că fiecare adulter reeditează, oarecum, istoria căderii în păcat. Trădători sau victime ale încălcării legământului sacru retrăiesc zbuciumul necredincioşiei în termenii vinovăţiei, anxietăţii şi înstrăinării. Fiecare adulter ucide ceva frumos nu doar în sufletul făptuitorului sau în al celui trădat, ci afectează familia şi societatea, biserica şi naţiunea până acolo încât acesta pune în pericol viitorul umanităţii. ■

CA_februarie_2015.indd 14 29/01/2015 14:10:58

Prevenind infidelitatea

Ca și în alte domenii, este mult mai bine să previi decât să ajungi să tratezi. Costul vindecării poate fi uneori extrem de scump sau, indiferent de alegerea tratamentului, acesta ar putea să fie total ineficient. Iată câteva căi prin care putem spune un „nu" hotărât infidelității și, în același timp, un „da" imperturbabil credincioșiei față de legământul căsătoriei:

- Crede ce a spus Dumnezeu și nu te apropia de fructul interzis! Ești liber să umbli prin Edenul hărăzit de Creator pentru liniștea ta (Rut 3:1), dar nu te atinge de ceea ce nu-ți aparține. Nici măcar cu gândul! Cere-I lui Dumnezeu să înscrie principiul purității în forul interior al sufletului tău. Adu-ți aminte: „Curiozitatea sufletului nu este o joacă!"[12]
- Respectă instituția căsătoriei cu sfințenie! Căsătoria este ideea și opera Creatorului. Ea aparține lui Dumnezeu. Aici este leagănul iubirii și vieții! Când se pregătesc pentru căsătorie, tinerii să-și scoată încălțămintea din picioare, căci păşesc pe un teren sfânt și, în deplină umilință, să ceară sfat și îndrumare de la Cel Preaînalt. Cei căsătoriți să-și aducă aminte de legământul încheiat cu solemnitate înaintea lui Dumnezeu și înaintea martorilor văzuți și nevăzuți că vor fi *credincioși până la moarte* față de partenerul lor. Să citim și să ne aducem aminte iar și iar de învățăturile Bibliei: Proverbele 5:1-23; 6:20-35; 7:1-27; Maleahi 2:14-16 etc.
- Asumă-ți un angajament față de tine însuți. Fă un legământ cu tine, personal (Iov 31:1), că vei fi loial atât la nivelul ascuns al gândurilor și al sentimentelor, cât și la nivelul exterior al manifestărilor comportamentale. Stabilește-ți granițe la nivelul sufletului și respectă-le! Anumite gesturi și anumite subiecte de conversație trebuie să existe doar în contextul căsătoriei. Lucrurile personale împărtășește-le doar cu partenerul.
- Ce ție nu-ți place, altuia nu face! Știi bine că nu-ți place să fii trădat, atunci de ce ai putea crede că tu ai dreptul să trădezi? Oricât ar părea de ciudat, a nu fi credincios partenerului de căsătorie este un act de trădare față de tine însuți, mai întâi de toate! Părăsește zonele de pericol. Fii cinstit cu tine însuți și nu lăsa ca anumite sentimente sau emoții față de anumite persoane (din anturajul apropiat, dintre străini, dintr-o anumită călătorie) să-ți adoarmă conștiința.
- Fă din căsătorie prioritatea numărul unu după relația cu Dumnezeu! „Nici slujba, nici concediul, nici cariera, nici copiii sau hobby-urile n-ar trebui să fie prioritare relației de căsătorie"[13]. Cultivă o relație de căsătorie sinceră, deschisă și fără secrete față de partenerul tău. Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți! spune porunca. Dar, cine este aproapele meu cel mai… aproape? Nimeni altcineva decât partenerul meu de căsătorie. Să respectăm acest principiu divin și nu numai că vom evita paharul plin de otravă al trădării, dar vom cunoaște lucrurile înalte pe care Dumnezeu le-a plănuit pentru viața noastră de căsătorie.

---

[1] http://www.evz.ro/cutremurator-nici-moartea-nu-neva-desparti.html
http://www.mirror.co.uk/news/uk-news/perfect-ending-lifetime-filled-love-4633423

[2] *Ibidem*.

[3] http://www.infidelityfacts.com/infidelity-statistics.html

[4] http://www.truthaboutdeception.com/cheating-and-infidelity/stats-about-infidelity.html

[5] Ellen G. White, *Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț*, București, Viață și Sănătate, 2000, p. 77.

[6] *Ibidem*.

[7] http://www.garbo.ro/articol/Psihologie/8625/Infidelitatea-sufletului-Tradare-fara-urma-de-atingere.html

[8] *Ibidem*.

[9] http://www.ipedr.com/vol19/34-ICAMS2011-A10054.pdf

[10] http://www.marriagemoment.org/2010/12/devastating-consequences-of-infidelity.html

[11] http://www.cheaters.com/infidelity-study-by-cheaters/

[12] Ellen G. White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, preluat din: http://www.adventist.ro/index/materiale-de-studiu/e-books.html

[13] Trevo O'Reggio, *Căsătoria în cele 10 porunci*, București, Bebedream, 2013, p. 8.

CA_februarie_2015.indd 15 29/01/2015 14:10:58

Rugăciune de mamă

De Florin Lăiu

La miezul nopţii am venit să cer
Mai mult din Duhul Tău, mai multă milă,
Ca să pătrund adânc al tău mister
Şi proaspătă să fiu ca o zambilă.

M-aşteaptă-nfometate nişte inimi,
Nu de străini, ci pruncii mei iubiţi.
De câte ori n-am plâns şi plâng în sine-mi
Că aş dori să-i fac mai fericiţi.

Şi vin la Tine-acum, în miez de noapte,
Prietene Isus, căci ai promis,
Să-mi dai Tu preaiubire, să-mi dai fapte,
Să fac din casa mea un paradis.

Vreau pentru soţul meu credincioşie
Şi aurul iubirii pentru cer.
Vreau să învăţ a crucii poezie,
S-alung din casă vorbele de fier.

Vreau pentru soţul meu seninătate,
Întâmpinări cu har şi cu cântări.
Din casa mea să curgă-n veci dreptate
Şi dor de cer şi sfinte căutări.

Ascultă, Doamne, stăruinţa mea,
Să potolească-această mare foame…
În miez de noapte arată-Ţi slava Ta,
Prieten bun al fiecărei mame!

La tine e frumos?

De Dănuţ Alexandru Jercan

Aseară te-ai întors nervos acasă… serviciul tău e greu şi e stresant…
Din când în când te doare capul tare, din când în când recurgi la un calmant,
Aveai nevoie de eliberare şi, pentru ca să nu cedezi sub boală,
Ai tot ţipat, cu patos, la soţie şi la cel mic, abia sosit din şcoală…

Ei n-aveau nicio vină, ştii prea bine, dar trebuia, zici tu, să-ţi verşi necazul…
Încarcerat de-această „înlesnire", din când în când, mai sari spre rău pârleazul
Da, eşti bărbat şi ai probleme multe…, tu duci tot greul s-aduci bani în casă,
Aşa că îţi permiţi să faci pe şeful, că îţi doreşti familie frumoasă!

Când e frumos la tine? Să vedem: soţia să gătească şi să spele,
Copiii să înveţe şi s-ajute, atunci când se ivesc probleme grele;
În faţa ta să tacă toţi, desigur…, părerea lor contează mai puţin…
Toţi să te-asculte când deschizi o carte şi-anunţi, cu stil, că e „serviciu divin!"

Aşa vezi tu familia perfectă? Acest tipar e biblic, e frumos?
Aşa o demonstrează Trinitatea? Este modelul lui Isus Hristos?
S-a spus chiar de curând la Şcoala Vieţii, şcoala trăirii Legii lui Isus,
Că viaţa de cămin e predicare, este indicator spre Cel de Sus…
Familia creştină e iubire, cuvânt frumos, blândeţe şi dreptate,
Nu un dezastru psihic, închisoare, nu zid de plâns după calamitate!

Familia nu e ograda-n care arunci în păsări că te enervează,
Nici un azil în care bătrânica, visând la tinereţe, tot oftează…
Familia nu este locu-n care ţi-arunci ciorapii pe unde apuci
Sau unde intri-n grabă cu noroiul şi ţipi că vrei urgent ca să te culci!

Familia nu-i locul tău de ceartă, nici coşul de gunoi, nici câmp de luptă,
Nu-i sac de box şi nici arena firii, unde soţia cade seara, ruptă.
Familia Scripturii e iubire…, este altar de jertfă şi cântare,
Loc de poveşti de adormit copiii, loc special sub rugi ocrotitoare…

Familia e darul Trinităţii, este exemplul sfânt de sărbătoare,
E predica trăirii printre oameni, simbol etern pentru comunicare…
Îţi scriu cu dor în suflet, cu fior, prieten, frate în Isus Hristos!
Te rog, primeşte-această provocare: Spune-mi, cum e la tine? E frumos?

CA_februarie_2015.indd 16 29/01/2015 14:10:59

Comunităţile din Târgu Jiu

Prin anul 1907, la București, gardianul de poliție Ion Petre Popescu era „primul oltean și al șaptelea român”* care a primit botezul, devenind adventist. Renunțând la cariera militară, în jurul anului 1910 s-a întors în satul natal din județul Gorj, angajându-se la un atelier de dogărie, iar în timpul liber, cu Biblia și cartea de cântări în mână, colinda satul pe la rude și prieteni, căutând să-i familiarizeze cu descoperirile sale din Scriptură. În același an, a primit botezul și Gheorghe Cosmulescu, un consătean al lui Ion Petre Popescu. Se pare că și acesta și-a întărit convingerile tot prin București, dar botezul a fost oficiat de către Petre Paulini, în satul natal din Gorj.

Cizmar de meserie, Gheorghe Cosmulescu se mută în Tg. Jiu, unde își deschide un atelier de reparaţii încălţăminte. Prima biserică din oraș se înființează în anul 1927, urmând ca mica grupă de credincioși să se adune în casa fratelui Cosmulescu. După acest an, biserica începe să crească vizibil prin alăturarea altor membri ce se mută în Tg. Jiu pentru un loc de muncă ori prin căsătorie, dar și prin botezarea celor din familiile membrilor noștri, cât și a celor din afară.

Un eveniment important are loc după anul 1945, când, pentru prima dată, serviciile religioase se desfășoară într-un spațiu adecvat, în Biserica Luterană din str. Mărășești nr. 5. Ulterior, spațiul a fost cumpărat de biserica noastră, construindu-se aici o clădire ca locaș de închinare.

Dacă în 1977 biserica număra 95 de membri, după 1990 numărul credincioșilor a crescut la aproape 300. În prezent, putem spune că Biserica Adventistă Tg. Jiu nr. 1, chiar dacă a scăzut la aproximativ 150 de membri, este o „mamă” care și-a văzut crescând, în ultimii douăzeci de ani, în orașele din jur, „fiicele” – Tg. Jiu 2, Rovinari, Bumbești-Jiu, Tg. Cărbunești, Turceni, Novaci – care, plecate de acasă, au întemeiat noi oaze unde mesajul speranței să fie auzit de cât mai mulți oameni.

Cea de-a doua biserică din oraș, Tg. Jiu 2, a fost înființată în anul 1998 și are în prezent 77 de membri, un număr cu implicaţii simbolice.

Domnul să fie lăudat pentru toate acestea!

Gabriel Pițurlea, pastor, Conferința Oltenia

* *Istoricul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în județul Gorj*, student: Dafina Corneliu, Proiect de diplomă, ITA, 1997, p. 18.

Belize

Belize este o țară mică din America Centrală, având un teritoriu de 22 965 km^2 și o populație estimată la aproximativ 340 000 de locuitori. Se învecinează la nord cu Mexic, la est și vest cu Guatemala, iar în partea de răsărit este țărmul de 280 km al Mării Caraibelor. Belize este singura țară din America Centrală unde limba oficială este engleza, datorită perioadei foarte lungi în care țara a fost sub dominație britanică. A reușit să își obțină independența abia în 1981, dar face parte în continuare din Commonwealth. Se estimează că jumătate din populația țării este de religie romano-catolică, cealaltă jumătate aderând la confesiuni protestante, neoprotestante sau fundamentaliste. Capitala țării este Belmopan.

Mesajul adventist a ajuns pe acest teritoriu mai întâi prin publicații. T. H. Gibbs, un pastor din New Orleans, a vizitat acest teritoriu în 1887 și a amplasat pe una din arterele principale ale orașului Belize o cutie cu tipărituri, apoi a rugat pe unul dintre cititorii cei mai consecvenți să îi poarte de grijă, completând respectiva cutie cu broșuri și pliante pe măsură ce trecătorii o goleau. Când, în 1891, L. C. Chadwich va vizita orașul, va găsi o mică grupă de convertiți, ca urmare a publicațiilor răspândite în anii anteriori. În 1902 erau deja cincizeci de membri în Belize. Una din caracteristicile distincte ale istoriei adventiste de aici este că cele mai multe comunități locale au fost înființate de membrii laici. Datorită lucrării lor, uneori sate întregi au acceptat mesajul adventist.

Astăzi, în Belize sunt aproape 40 000 de membri adventiști, ceea ce face ca Biserica Adventistă să fie a doua ca mărime din întreaga țară. Membrii adventiști se închină în fiecare Sabat în 85 de biserici și 40 de grupe, iar 70% dintre ei sunt tineri. Tot din rapoartele statistice amintim că biserica are în acest teritoriu 21 de școli primare, trei școli superioare, un colegiu și o clinică medicală, cu 21 de paturi, care tratează anual peste 7 300 de pacienți.

La sfârșitul anului 2013, misionarul adventist de origine canadiană Brian Townsend a fost ucis în zona Valea Păcii, unde rămăsese să slujească după terminarea unui proiect de construcție la școala adventistă de acolo. În 2010, toate cele 25 de școli adventiste au fost închise pentru o zi, pentru a protesta față de uciderea unui tânăr adventist de către un ofițer de poliție. Dincolo de aceste incidente neplăcute, biserica de aici crește an de an, dând mărturie cu entuziasm despre dragostea Dumnezeului nostru, care e gata să vină.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

CA_februarie_2015.indd 17 29/01/2015 14:11:05

Mesagerul lui Dumnezeu – lucrarea se extinde (1860–1867)

Istoria oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea începe în anul 1860, când a fost ales numele ei și când a fost înființată o mică asociație în vederea publicării. Odată cu acest umil debut, adventiștii au început să se privească pe ei înșiși ca o organizație. S-au unit în conferințe locale, iar Conferința Michigan a luat ființă în 1861.

Până la acest moment, mesajele lui Ellen G. White urmăreau mai ales susținerea credincioșilor pentru a fi loiali lui Dumnezeu și doctrinelor biblice, susținerea lucrării de publicare și țineau spre nevoia unei organizări a bisericii.

Acum sosise timpul ca adventiștii să își lărgească viziunea ca să includă dezvoltarea misiunii bisericii. Astfel că, în mai 1863, 20 de delegați veniți din șase conferințe (din șapte câte erau atunci)[1] s-au hotărât să se adune împreună și să organizeze Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea ca sediu central al lucrării.

Susținerea sănătății

Pe 5 iunie 1863, la doar două săptămâni după prima sesiune a Conferinței Generale și la ceva vreme după ce doctrinele principale ale bisericii fuseseră stabilite, Ellen și James White au vizitat familia Hillard din Otsego, Michigan. Pe când erau acolo, Ellen a avut o viziune care a durat aproximativ 45 de minute. Ea a primit o viziune cuprinzătoare cu privire la reforma sănătății[2], pe care Dumnezeu dorea s-o transmită credincioșilor. Nu era prima oară când i se arăta nevoia unui stil de viață mai sănătos. În anul 1848, Domnul i-a descoperit pericolul folosirii tutunului, a ceaiului și a cafelei[3], iar în 1854, i-a fost descoperit că sfinții trebuie să aibă case curate și că trebuie să își controleze apetitul.[4]

Viziunea cuprinzătoare din casa familiei Hillard nu a inclus numai beneficiile unui trup sănătos și ale unui mediu curat, ci i-a prezentat și legătura strânsă care este între sănătate și spiritualitate, care nu e doar o chestiune personală a credinciosului. Ellen a văzut că acest mesaj „trebuie să ne trezească atenția asupra acestui subiect”[5], datorită implicațiilor sociale și misionare pe care le are.

Pe lângă aceste împliniri majore, anul 1863 a înscris și o pagină neagră în albumul familiei White. Henry Nichols, cel mai mare fiu al lor, a murit pe 8 decembrie, la Topsham, Maine. A fost o lovitură grea pentru părinți, și mai ales pentru Ellen, să-și piardă fiul de 16 ani, „cântărețul dulce”[6], din cauza necunoașterii unor remedii simple pe care le-au aflat puțin mai târziu.

La doar două luni de la moartea lui Henry, Willie, al treilea fiu, s-a îmbolnăvit de aceeași boală. De data asta, mama a folosit hidroterapia, care, împreună cu rugăciunile arzătoare, i-au susținut și vindecat băiatul.

Cu toate acestea, consecințele marii lupte – boala, durerea și moartea – au vizitat căminul solului lui Dumnezeu de mai multe ori. Mai înainte, al patrulea copil al familiei White, John Herbert, murise când avea numai trei luni, în 1860.

Instruirea continuă

Anul 1864 a consemnat câteva evenimente majore în slujirea lui Ellen G. White. Mai întâi, ea a publicat al patrulea volum din *Spiritual Gifts* (Daruri spirituale), care avea subtitlul „Aspecte importante ale credinței: Legea sănătății și Mărturii nr. 1–10.” Acesta includea un capitol de 32 de pagini, în care era expus mesajul cuprinzător cu privire la sănătate, descoperit pe 5 iunie 1863. În același timp, ea a terminat și broșura *Apel către mame.*

O vizită la instituția medicală a lui James C. Jackson, „Căminul nostru de pe deal”, din Dansville, New York, la începutul lunii septembrie 1864, a fost un alt eveniment important care a avut loc după aceste publicații. În călătoria lor spre Boston, familia White s-a oprit la această instituție medicală și au fost impresionați de tratamentul natural care se aplica acolo. Ellen n-a

[1] Iowa, Michigan, Minnesota, New York, Ohio, and Wisconsin; Vermont nu a trimis niciun delegat.

[2] Ellen G. White, manuscrisul 1, 1863; Ellen G. White, *SpiritualGifts* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn.,1864), vol. 4a, p. 153; *Review and Herald*, 8 oct. 1867; 2 apr. 1914; 30 apr. 1914.

[3] Ellen G. White, *Solii alese,* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), vol. 3, p. 273.

[4] Ellen G. White, *Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), vol. 6, p. 221.

[5] *Ibid.*, vol. 5, pp. 105, 106.

[6] Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 1, p. 103.

CA_februarie_2015.indd 18 29/01/2015 14:11:05

fost de acord întru totul cu modul în care Jackson aborda reforma sănătății. Ea avea o mai bună înțelegere a acestui subiect din viziunile primite. Așa că a continuat să scrie pe teme legate de sănătate și, în 1865, a publicat șase articole intitulate „Sănătatea, sau cum să trăiești". Prin intermediul subiectelor de sănătate, nutriție și stil de viață, Ellen a chemat poporul la o păzire credincioasă a legilor naturale ale lui Dumnezeu.

O mulțime de călătorii, predici, scrieri, responsabilități de organizare și un număr de alte obligații, în afară de diverse poveri și sarcini de familie, și-au pus amprenta pe sănătatea lui James White. Pe 16 august 1865, el a căzut de epuizare și a suferit un atac de paralizie, primul dintr-o serie care i-au afectat chiar și personalitatea. Așa că, pe lângă sarcinile de profet, scriitor, vorbitor, consilier și mamă, Ellen a trebuit să îngrijească de soțul ei bolnav.

Când Dumnezeu cheamă pe cineva să facă o lucrare, El înzestrează acea persoană și îi dă putere, curaj și tărie. Acest lucru se vede clar în viața și lucrarea mesagerului lui Dumnezeu.

În decembrie 1865, James și Ellen erau în stare să călătorească la Rochester, New York, și să stea la niște prieteni. De Crăciun, s-au adunat împreună ca să se roage pentru sănătatea din ce în ce mai șubredă a lui James. În acest timp, Ellen a fost răpită într-o viziune, în care a fost instruită cum să îl ajute pe soțul ei să se refacă. Și, cel mai important, ea a primit îndrumări pentru înființarea unei instituții de sănătate unde pacienții urmau să fie tratați după principii corecte ale sănătății. Această viziune, care punea laolaltă reforma sănătății și religia (Apocalipsa 14:12), devenea instrumentul de pregătire a bisericii pentru o misiune cuprinzătoare și, în consecință, pentru a doua venire a lui Hristos.[7]

Șase luni mai târziu, în timpul Sesiunii Conferinței Generale din mai 1866, Ellen White i-a sfătuit pe liderii bisericii cu privire la nevoia înființării unui centru de sănătate. Ei au acceptat această provocare și au hotărât să editeze o nouă revistă, *The Health Reformer* (Reformatorul sănătății), și să înființeze, câteva luni mai târziu, Institutul pentru Reforma Sănătății, din Vest (The Western Health Reformer Institute), care a fost precursorul Sanatoriului de la Battle Creek.

Un slujitor supus

A fi un instrument credincios în mâna Domnului înseamnă nu numai să predici și să-i înveți pe alții lucruri bune, ci și să urmezi voia descoperită a lui Dumnezeu oriunde te conduce. Așa că, în ascultare de sfatul Domnului, Ellen l-a luat pe soțul ei într-o călătorie misionară pentru a-l ajuta să se refacă după boală, chiar dacă era o vreme rece de iarnă, iar prietenii o sfătuiau să nu facă acest lucru. La sfârșitul anului 1866, această călătorie a fost încununată cu refacerea parțială a lui James, iar misiunea lor s-a dezvoltat.

Pentru o vreme, familia White s-a implicat în activități agricole și de scriere. Dar în anul 1867, au trebuit să facă o călătorie de 20 de săptămâni, în care au participat la 140 de întâlniri. Aceste întâlniri „au făcut-o pe Ellen să vorbească fără probleme în public."[8] Ea prezenta soliile atât celor puțini, cât și unor mulțimi de oameni, cu aceeași putere. De exemplu, în septembrie 1867, Ellen a vorbit la o „convocare" în Conferința Illinois-Wisconsin. Apoi a vorbit la o adunare asemănătoare în Iowa. Succesul acestor două întâlniri au determinat Conferința Generală să organizeze prima adunare de tabără oficială în Michigan, în septembrie 1868. Aici, Ellen a vorbit unei audiențe de două mii de persoane.[9]

Când Dumnezeu cheamă pe cineva să facă o lucrare, El înzestrează acea persoană și îi dă putere, curaj și tărie. Acest lucru se vede clar în viața și lucrarea mesagerului lui Dumnezeu și în înaintarea soliei și a misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. ■

Anna Galeniece este director al Biroului Fundației Ellen White din cadrul Universității Adventiste a Africii din Nairobi, Kenia.

[7] *Ibid.*, pp. 485–494.

[8] Arthur L. White, *Ellen G. White: The Progressive Years, 1862-1876* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn.,1986), vol. 2, p. 185.

[9] Gary Land, „Camp Meetings", *The Ellen G. White Encyclopedia* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2013), pp. 676, 677.

CA_februarie_2015.indd 19 29/01/2015 14:11:05

Ultima casă

Preluare din ***Adventist Review***, 26 noiembrie 2014

Era vara anului 1993. „Torid” este cuvântul pe care l-aş folosi pentru a descrie vremea. Ai ieşit vreodată dintr-un jacuzzi pentru a intra într-o saună în care cineva tocmai a udat pereţii fierbinţi cu apă rece, încât abia poţi respira? Aşa de cald era în acel iulie, în sudul Americii.

Era prima mea vară de colportaj. Învăţasem formulele de adresare, zâmbetul meu era perfect şi reuşeam chiar să mă rog în timp ce vorbeam – exact aşa cum fusesem învăţat. În mâna dreaptă ţineam o carte de bucate, *Răspunsuri biblice, Tragedia veacurilor, Hristos, Lumina lumii,* două cărţi pentru copii şi *Calea către Hristos*. Pe umărul stâng aveam o geantă plină cu cărţi de rezervă şi un buzunar lateral pentru banii pe care urma să-i câştig.

Primele săptămâni a mers bine. Toată lumea din echipă îmi spunea că sunt natural. Poate că eram. Dar în a patra săptămână, m-am lovit atât de tare de un perete, metaforic vorbind, încât aproape că nu mi-am revenit.

Lovirea zidului

Duminică eram plin de energie; discursul meu era clar şi proaspăt. Dar am fost respins de zeci de ori. Luni, m-am dat jos din microbuz şi am început cu credinţa că duminică a fost pur şi simplu o zi slabă. Această zi va fi diferită. Şi a fost diferită, într-un sens mult mai dureros! Oamenii nu m-au mai respins, ci pur şi simplu nu mi-au deschis uşa!

Marţi, temperatura crescuse atât de mult, încât atunci când un cuplu m-a invitat în casa lor cu aer condiţionat şi m-au servit cu limonadă, am tras de timp pentru a nu fi nevoit să ies din nou în căldura de-afară. Mă tot întrebau ce caut afară pe o vreme aşa de fierbinte. Începusem să-mi pun aceeaşi întrebare! Ţineţi minte, eram atât de tânăr atunci, încât nu puneam la îndoială chemarea mea sau credinţa mea în Dumnezeu.

Nici miercuri nu a cumpărat nimeni cărţi, dar am primit mai multe sticle cu apă. Oamenilor le era milă de mine. Conform cu cele spuse de Isus că „oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din aceşti micuţi, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata” (Matei 10:42), acele cartiere în care am lucrat sunt pline de oameni care vor fi în ceruri!

La sfârşitul zilei de miercuri, după ce am terminat ziua de lucru, membrii echipei mele erau în microbuz, calculându-şi banii câştigaţi. Pentru un evanghelist cu literatura care a avut o zi slabă, acesta este cel mai greu moment al zilei – mai greu decât respingerile de la uşă. Părea că toţi ceilalţi avuseseră o săptămână bună, plină de vânzări şi mărturii. O colegă mi-a dat 20 de dolari, explicându-mi că ştie că am avut câteva zile proaste şi că doreşte să mă ajute.

Punând la îndoială chemarea

În acea noapte, am început să-mi pun câteva întrebări. *De ce sunt aici? Am vreo lipsă în umblarea mea spirituală? Îşi arată Dumnezeu dezaprobarea faţă de ceva ce am făcut?* N-am putut găsi răspuns la niciuna din întrebări.

Joi a fost ultima zi lucrătoare a săptămânii pentru noi. Înainte de a coborî din microbuz, liderul echipei s-a rugat pentru noi şi mi-a promis că va veni cu mine la câteva case. Fusese cu mine şi marţi, fără succes. Dacă şi această zi era ca celelalte, atunci urma să-mi petrec vara făcând altceva.

În acea dimineaţă, căldura şi respingerea erau la fel ca în zilele precedente, dar deja eram imun la ele. În plus, mă consolam cu gândul că este ultima mea zi „în domeniu”. Cu toate acestea, după prânz am început să mă aprind din nou. După ore de lucru, aveam strânşi doar câţiva dolari din vânzarea cărţii *Calea către Hristos*, nimic altceva. Liderul echipei mă suna periodic, întrebându-mă dacă am nevoie de mai multe cărţi. De fiecare dată răspunsul meu jalnic era „nu”.

Întâlnirea cu Grace

La apus am terminat de vizitat un bloc. Era un cartier „mort”, nimeni nu fusese acasă sau nu deschisese uşa. Această ultimă casă era plasată la 45 de metri de la stradă şi avea o anumită austeritate, cu ferigă şi iederă crescând pe ziduri. Mi-am mijit ochii ca să pot vedea dacă pe alee este vreo maşină; mersesem aproximativ 16 kilometri în ziua aceea şi nu mai doream să fac un pas dacă nu era necesar. Dar… era o maşină, un Lincoln.

Urcând pe aleea şerpuitoare, mă încurajam cu gândul că am ajuns la ultima casă unde îmi voi mai ţine discursul. Pe măsură ce mă apropiam de uşa de la intrare, copacii din curte mă protejau de căldură cu umbra lor. Transpirat şi sfârşit, am sunat. Au trecut zece secunde, apoi am sunat din nou. Încă o dată şi gata. M-am întors şi am început să cobor pe alee. Apoi am auzit sunetul inconfundabil al yalei care se descuie. *Grozav,* am gândit, *încă o respingere pe ziua de azi.*

M-am întors şi în prag stătea o femeie foarte bătrână. Era mărunţică, dar cu o expresie de hotărâre pe faţă.

– Bună ziua, doamnă, am spus, pregătindu-mă pentru a ţine discursul. Sunt…

– Ai de gând să stai acolo sau să intri? m-a întrerupt ea, gesticulând cu o mână.

– Doamnă, sunt… am început din nou.

CA_februarie_2015.indd 20 29/01/2015 14:11:06

– Oh, ia loc! mi-a răspuns. Trebuie să fii obosit. M-am aşezat pe o canapea confortabilă şi în curând aveam în mână un pahar cu suc de portocale.

Numele ei era Grace. Înainte să-mi dau seama, trecuseră 30 de minute. Am discutat cu Grace despre toate, de la vreme la şcoală, familie şi chiar religie (era creştină, dar fără să aparţină vreunei confesiuni). Am încălcat câteva dintre regulile pe care le învăţasem – să nu stai prea mult într-o casă şi să nu vorbeşti despre religia ta. Apoi am mai încălcat o regulă pe care nu mi-o spusese nimeni, dar era evidentă – aceea de a nu vorbi despre cum merg vânzările. Când m-a întrebat lucrul acesta, i-am mărturisit că am avut o săptămână proastă. Când i-am spus asta, mi-a spus că soţul ei, cu care fusese căsătorită 56 de ani, murise acum două săptămâni, iar funeraliile se desfăşuraseră duminică. Dintr-odată, săptămâna mea „proastă" a căpătat o altă perspectivă.

Timpul să plec

După o oră de stat de vorbă, am simţit că este timpul să plec. Era deja întuneric. Mă simţeam ciudat de împrospătat de această ultimă vizită, deoarece atinsesem scopul unui evanghelist cu literatura: acela de a intra în legătură cu cineva şi a-l face prieten.

Grace şi cu mine ne-am ridicat şi, într-un moment emoţionant, ne-am îmbrăţişat. A mers cu mine până la uşă şi, după ce am păşit afară, m-a întrebat nonşalant:

– Nu ai de gând să mă întrebi dacă vreau să-ţi cumpăr cărţile?

De fapt îmi trecuse prin minte acest gând, dar după ce mi-a spus despre moartea soţului, am abandonat ideea.

– Îţi voi da cea mai frumoasă carte pe care am citit-o vreodată, i-am spus, căutând în geanta mea cartea *He Taught Love* [„El ne-a învăţat dragostea"].

– Binecuvântată să-ţi fie inima, a şoptit şi o lacrimă i-a căzut pe obraji, în timp ce accepta cartea mea. Binecuvântată să-ţi fie inima!

În seara aceea, în microbuz, toată lumea îşi calcula banii. Eu nu aveam prea mulţi, dar simţeam că am o experienţă care era mai valoroasă decât toţi banii din lume. Aşa că m-am decis: banii nu vor mai fi prioritatea mea, ci legătura reală cu oamenii. Ştiam că nu voi abandona colportajul în acea vară, oricât de prost a mers. De fapt, am făcut colportaj încă două veri după aceea. Întâlnirea cu Grace mă transformase într-un evanghelist cu literatură adevărat.

Un oaspete-surpriză

Ziua următoare, vineri, a fost o zi de relaxare. Echipa noastră de evanghelişti cu literatura s-a pregătit pentru Sabat. Am făcut câteva cumpărături, am mâncat la un restaurant şi am petrecut timp în natură. În Sabat, am participat la serviciul divin. Am fost ales să citesc pasajul din Biblie. Când m-am ridicat la amvon, am anunţat pasajul şi am aşteptat ca oamenii să-şi deschidă Bibliile. În acest timp, i-am privit pe membrii acelei biserici. În rândul din spate, ochii mi s-au oprit asupra unei femei în vârstă care zâmbea şi îmi făcea semne cu mâna. Era Grace.

Tot restul serviciului divin am încercat să înţeleg ce căuta Grace într-o biserică adventistă. Îmi spusese că nu aparţine de nicio confesiune, aşa că probabil nu venea aici de obicei. Era aici pentru că eu declarasem că sunt adventist? Venise bănuind că mă va găsi aici?

După predică, am rămas să dau mâna cu membrii. În cele din urmă a apărut şi Grace. Mi-a zâmbit şi ne-am îmbrăţişat. Am întrebat-o cum de a ajuns la biserică. Zâmbetul ei s-a mărit în timp ce mi-a întins un plic alb.

– Am uitat să-ţi plătesc pentru carte.

Puţin stânjenit, i-am spus:

– Nu, nu este necesar, şi am încercat să-i dau înapoi plicul. Dar ea a plecat fără să-l mai ia.

Am intrat din nou în biserică şi m-am aşezat pe rândul din spate, amintindu-mi de plicul alb pe care-l aveam în buzunar. Pe plic era scris cu litere de mână „Benjamin Baker". În plic era un bileţel pe care era scris: „Dragă Benjamin, când m-ai vizitat a fost prima oară după moartea soţului meu când am simţit bucurie în inimă. Îţi mulţumesc pentru cartea minunată pe care mi-ai dat-o. În Isus, avem un prieten. N-aş putea niciodată să-ţi plătesc darul, dar ai aici un mic semn de apreciere. Cu stimă, Grace." Lângă bileţel era un cec de 1 000 de dolari.

Uimit de modul de lucru al lui Dumnezeu

Ei bine, aşa cum fac toate grupurile de colportori, ne-am mutat în următorul oraş de pe listă. Am sfârşit vara, având o experienţă minunată cu Dumnezeu! Aşa cum am spus mai devreme, m-am implicat încă două veri în acest gen de lucrare. Am vândut mii de cărţi şi am avut o mulţime de experienţe. Dar niciodată nu am uitat-o pe Grace.

Douăzeci de ani mai târziu, eram la computer căutând nişte informaţii, când... am dat peste o bază de date a necrologurilor din revistele adventiste. Sunt mii de nume în această bază de date. Nu pot să vă spun exact cum s-a întâmplat, dar am găsit un necrolog care mi-a dat fiori. Am dat imediat click pe site-ul unde puteam vedea întreaga postare. Era o notiţă sumară, de acum 17 ani. „O văduvă… dintr-un oraş din Sud s-a convertit la adventism aproape de sfârşitul vieţii… printr-o carte. Acum se odihneşte, aşteptând să sune trâmbiţa."

Sunt uimit de harul lui Dumnezeu. ■

Benjamin J. Baker este arhivist-asistent la Conferinţa Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea.

CA_februarie_2015.indd 21 29/01/2015 14:11:06

Trăiesc adventiştii mai mult?

Nu poți hotărî direcția vântului, dar poți adapta pânzele.

Trăiesc adventiştii de ziua a şaptea mai mult decât concetăţenii lor? Adventiştii constituie cea mai studiată grupare de populaţie de pe glob. De ce? Pentru că stilul lor de viaţă s-a asociat cu o creştere considerabilă a duratei de viaţă şi cu o rată de mortalitate mică prin boli cardiovasculare, diabet, cancer şi din alte cauze.

Preocuparea pentru o vieţuire sănătoasă printre adventişti s-a datorat unor viziuni primite de Ellen G. White (27 noiembrie 1827–16 iulie 1915). Cu toate că, în secolul al XIX-lea, în Statele Unite au existat numeroşi „reformatori" (de exemplu, pastorul metodist Sylvester Graham, de unde avem denumirea pentru pâinea din făină integrală), populaţia americană nu s-a arătat receptivă la aceste schimbări. Nicio biserică, în afara celei care încă nu avea nici nume, n-a dat importanţă problemelor de sănătate. Ulterior, numeroase studii au demonstrat justeţea preocupării pentru sănătate şi din partea celor care au ca ţintă principală a existenţei viaţa veşnică.

Din cele aproximativ o mie de studii publicate, să amintim pe cel efectuat asupra a 4 342 de medici, care au absolvit Facultatea de Medicină a Universităţii Loma Linda, şi a 2 832 de absolvenţi ai Facultăţii de Medicină din Universitatea California de Sud. Ambele instituţii de învăţământ se găsesc în California, iar programa analitică este aceeaşi ca în toate celelalte universităţi americane. Deci aceleaşi informaţii medicale, cu o singură excepţie: absolvenţii de la Loma Linda erau în marea majoritate adventişti care şi-au însuşit, mai mult sau mai puţin, modul de viaţă adventist.

Cercetarea a arătat că rata mortalităţii prin infarct miocardic a fost cu 42% mai mică la absolvenţii de la Loma Linda decât la absolvenţii Universităţii California de Sud. Chiar dacă o serie de factori socioeconomici şi de stil de viaţă erau foarte asemănători, absolvenţii Universităţii California de Sud consumau mai multe ouă, carne, cafea şi alcool şi mai puţine fructe şi legume decât absolvenţii de la Loma Linda, care erau mai activi fizic şi nu fumau. Toate studiile efectuate între anii 1960 şi 1990 arată că rata mortalităţii prin boli canceroase a fost cu 50% mai mică la adventişti decât la populaţia generală.

Comparaţia între diferitele subgrupe de adventişti

Cele mai interesante sunt studiile care compară diferitele subgrupe de adventişti. Astfel, consumul de carne şi ouă printre adventişti creşte riscul decesului prin boli cardiovasculare şi diabet, în special la bărbaţii cu vârsta sub 65 de ani. În grupa de vârstă 45–64 de ani, la bărbaţii adventişti care consumau zilnic carne, riscul decesului prin boli cardiovasculare a fost de trei ori mai mare decât la cei care nu mâncau carne.

Adventiştii care cântăreau cu 50% mai mult decât greutatea normală aveau o rată de deces prin boli cardiovasculare de două până la de patru ori mai mare, iar cei care consumau carne de mai mult de cinci ori pe săptămână, beau mai mult de două cafele zilnic şi cântăreau cu 25% mai mult decât greutatea normală au prezentat mai multe cazuri de cancer de colon şi de prostată decât cei care nu consumau cafea şi ouă şi aveau o greutate normală. Adventiştii care consumau fructe mai des de două ori pe zi au prezentat cu 75% mai puţine cazuri de cancer pulmonar, în comparaţie cu cei care consumau fructe mai puţin de trei ori pe săptămână. Consumul de proteine vegetale (din fasole, linte, mazăre) scade riscul cancerului pancreatic şi de intestin gros.

Toate aceste date arată importanţa alimentaţiei bazate pe cereale integrale (pâine şi paste făinoase), legume, fructe şi zarzavaturi şi avan-

tajele evitării produselor lactate (chiar și a celor degresate!) și a grăsimilor cu acizi grași saturați. În Statele Unite, opt din primele zece cauze de morbiditate și mortalitate au fost asociate cu modul de alimentație și consumul de alcool.

Alimentele rafinate cu un conținut scăzut de fibre și bogate în grăsimi și zahăr constituie o amenințare chiar și pentru cei care renunță la carne. Uleiul de măsline este mai indicat, deși ar trebui folosit cu zgârcenie. Se recomandă pregătirea alimentelor fără ulei, chiar și a celor mai gustoase chiftele de soia.

La întrebarea pusă la începutul articolului, nu trebuie să răspundem noi, pentru că răspunsul este dat de cercetările epidemiologice. Acesta este un categoric „da". Interesant că stilul de viață adventist a fost recomandat acum 150 de ani, înainte de a fi confirmat de știință. Iar dacă mai există adventiști care nu sunt convinși de avantajele acestui mod de viețuire, iată un articol apărut la 3 iunie 2013 în revista americană *Internal Medicine,* în care se publică rezultate preliminare ale unei cercetări efectuate timp de șase ani asupra a 73 308 adventiști din California. Dintre aceștia, 5 548 erau vegani, 21 177 ovo-lacto-vegetarieni, 7 194 pesco-vegetarieni (consumau carne de pește), 4 031 erau vegetarieni care mai consumau rareori și carne, iar restul până la 73 308 consumau regulat și alimente de origine animală. Studiul a fost ușurat de faptul că o serie de factori de risc, cum ar fi fumatul sau consumul de alcool, lipseau. După o urmărire de șase ani, a reieșit că vegetarienii au prezentat o mortalitate cu 12% mai mică decât omnivorii.

Sunt nucile sănătoase?

Profesorul Walter Willet, de la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Harvard, face câteva comentarii în legătură cu alimentația adventiștilor, subliniind de la început faptul că această populație e mai sănătoasă și are o longevitate mai mare.

Prima problemă de care se ocupă este aceea a greutății asupra mortalității. Adventiștii au arătat că greutatea optimă este mai mică de 24,9, valoare a indicelui de masă corporală considerată normală. Valorile cele mai bune ale greutății fiind un indice de masă corporală de 20–21.

A doua problemă este în legătură cu nucile, evitate de mulți din cauza conținutului lor relativ mare de grăsimi. Folosirea frecventă a nucilor de către adventiști a dus la scăderea frecvenței aterosclerozei coronariene. Carnea roșie (vită, oaie, porc, căprioară) conține o proporție mai mare de acizi grași saturați, colesterol și fier hem, care cresc riscul infarctului. Renunțarea la carne roșie ar scădea riscul bolii coronariene și a cancerului rectocolic cu 71%.

Mulți adventiști pierd peste patru ani de viață din cauza alegerilor suboptimale în stilul de viață. Profesorul de la Harvard este convins că renunțarea la fumat, alimentația vegetariană, un indice de greutate sub 25, evitarea acizilor grași TRANS (deci evitarea prăjirii alimentelor, inclusiv ceapa prăjită!) și 30 de minute de activitate fizică zilnic ar preveni 82% din infarctele de miocard și 90% din cazurile de diabet de tip 2.

În sfârșit, profesorul Willett de la Harvard recomandă produsele de soia, care scad riscul cancerului de glandă mamară, și arată că neoplasmul ovarian, de prostată, precum și osteoporoza survin mai des în țările cu un consum mai mare de lapte și derivate.

Urmărind timp de 28 de ani un număr de 440 000 de persoane, o grupă de cercetători de la Universitatea Harvard a constatat că cine consumă zilnic 100 g carne roșie își crește riscul îmbolnăvirii de diabet de tip 2 cu 19%. Riscul crește la 51% dacă se consumă zilnic 50 g mezeluri.

De obicei, alegerile alimentare pe care le facem sunt influențate de o serie de factori economici, sociali și culturali. Unii cred că alimentația sănătoasă este mai costisitoare. Dar nu pateurile și mezelurile de soia trebuie să constituie baza alimentației noastre, ci vegetalele pe care le găsim în toate anotimpurile pe piață. Și chiar dacă o masă sănătoasă ar cere ceva mai mult timp și efort pentru a fi pregătită, să nu uităm că sănătatea este bunul cel mai de preț, pentru care niciun efort nu e prea mare. ■

Emil Rădulescu este medic pensionar, specializat în medicină internă. Este cunoscut pentru cele 1 400 de emisiuni radiofonice de sănătate și pentru cele unsprezece volume despre sănătate și stil de viață. Acum locuiește în Germania, împreună cu soția sa, Lucia, care l-a sprijinit toată viața.

CA_februarie_2015.indd 23 29/01/2015 14:11:11

Casa Theodora – „Darul lui Dumnezeu”

Aniversarea a 20 de ani de existenţă

În data de 14 decembrie 2014, Căminul pentru seniori Casa Theodora al Asociaţiei de Caritate Proiect „Theodora” din Cluj-Napoca, a aniversat 20 de ani de existenţă. Născută din dorinţa de a veni în sprijinul celor neajutoraţi, Casa Theodora a luat fiinţă ca un dar al lui Dumnezeu, la iniţiativa familiei Stoica Florian şi a dr. Szentágotai Loránt.

Căminul şi-a deschis porţile în data de 15 decembrie 1994, într-o casă modestă compusă din trei încăperi. Acest prim pas, deşi greoi, a fost începutul unei lucrări care, dintr-un „firicel” neînsemnat, s-a transformat, mai apoi, într-un „copac” impresionant.

Deşi perioada de 20 de ani (7 300 de zile), care s-a scurs, pe scala divină a cerului pare doar o clipă, pentru cei de aici a părut o veşnicie. Sfârşitul ei a culminat cu o realizare materială care, la început, părea de neimaginat: casa cu câteva încăperi transformându-se, în acest timp, într-o clădire cu cinci nivele, 71 de încăperi, peste 40 de saloane, sală de socializare, sală de mese etc.

Iată şi câteva puncte de reper care marchează dezvoltarea acestui proiect:

1997: S-a achiziţionat un nou teren pentru extinderea construcţiei existente;
1998: se începe noua construcţie;
2002: sunt gata primele nivele;
2005: s-au terminat următoarele trei nivele şi are loc festivitatea de inaugurare;
2007: este finisată întreaga construcţie;
2008: se inaugurează sala de gimnastică medicală;
2011: se începe activitatea în sala de terapie intensivă.

Dr. Szentágotai Loránt este preşedinte-fondator al Căminului pentru seniori Casa Theodora

Acum, privind înapoi la derularea acestor evenimente, putem parafraza cu convingere cuvintele psalmistului: „Dumnezeu a zidit această casă!” (Psalmii 27:1)

La aniversare, sala festivă a devenit neîncăpătoare, musafirii noştri onorându-ne în număr mare. Au fost prezenţi atât Marius Munteanu, preşedintele Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România, cât şi Iosif Paşca, preşedintele Conferinţei Transilvania de Nord. Am fost onoraţi, de asemenea, de prezenţa unor personalităţi importante din domeniul public al municipiului Cluj-Napoca: dna Horváth Anna, viceprimarul municipiului; dr. Duma Dorina, director executiv al DSP Cluj; dr. Popescu Corina, director CAS Cluj; prof. dr. Szentágotai Aurora, prodecan al Facultăţii de Psihologie UBB Cluj; prof. dr. Mihu

Ştiaţi că…

…În cei 20 de ani au fost îngrijiţi aici aproape 600 de asistaţi?
…La 1 noiembrie 2014, erau opt pacienţi cu o „vechime” de peste 10 ani în cămin?
…Cea mai mare „vechime” este de 13 ani, persoana locuind şi în primul, şi în al doilea cămin?
…Sunt 22 de asistaţi care au o „vechime” între 5 şi 10 ani?
…Cel mai vârstnic asistat are 106 ani?
…Cel mai tânăr asistat are 40 de ani?
…Media de vârstă a asistaţilor este de 78,8 ani?
…Sunt 16 pacienţi peste 90 de ani şi 45 peste 80 de ani?
…Din septembrie 2005, s-au înregistrat 1 010 cereri pentru internare?

CA_februarie_2015.indd 24 29/01/2015 14:11:17

Dan, de la UBB Cluj; Nicoară Paula şi Barbu Ana, inspectori sociali la Agenţia Judeţeană de Plăţi şi Inspecţie Socială Cluj.

La reuşita şi înfrumuseţarea festivităţii au contribuit un grup de artişti de la Teatrul Naţional Cluj, condus de regizorul şi scriitorul Mănuţiu Mihai, directorul Teatrului Naţional Cluj, cu un recital de poezie despre bătrâni şi bătrâneţe. Partea muzicală a fost susţinută de soliştii Chiorean Emil şi Filip Ioan de la Opera Română din Cluj, formaţia bărbătească adventistă „*ECHO*" din Cluj, precum şi de tinerele soliste Orbán Nora şi Osvald Kinga.

Din luările de cuvânt ale participanţilor, s-a desprins cu pregnanţă ideea că atât construirea edificiului Casa Theodora, cât şi activitatea acesteia s-au desfăşurat întotdeauna „sub ocrotirea Celui Preaînalt" (Psalmii 99:1), fiecare vorbitor recunoscând faptul că rezultatele bune obţinute în activitatea de zi cu zi a unităţii s-au datorat în întregime grijii pe care Dumnezeu a avut-o în permanenţă atât pentru locatarii casei, cât şi pentru personalul angajat în această lucrare.

Curăţenia, alimentaţia, îngrijirea corporală, sufletească şi socială a vârstnicilor, deci atmosfera căminului în ansamblul ei, îi ajută pe vizitatori să-şi schimbe concepţia lor despre viaţă şi valorile ei.

Cu această ocazie, Căminului de seniori Casa Theodora i-a fost acordată Diploma de Excelenţă de către Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială atât pentru rezultatele deosebite obţinute în cei 20 de ani de activitate, cât şi pentru contribuţia adusă creşterii calităţii vieţii şi sănătăţii beneficiarilor.

La încheierea festivităţii, punând o piatră imaginară de aducere-aminte a ocrotirii lui Dumnezeu în tot acest interval de timp, am constatat, ca şi Samuel pe vremuri, că „până aici Domnul ne-a ajutat" (1 Samuel 7:12) şi ne-am încredinţat şi pe mai departe viaţa şi lucrarea noastră în mâinile Celui Preaînalt, fiind convinşi de faptul că El Îşi va păstra şi în continuare făgăduinţa făcută celor ce se încred în El: „Până la bătrâneţea voastră Eu voi fi Acelaşi, până la cărunteţile voastre vă voi sprijini" (Isaia 46:4).

Momentul culminant al festivităţii a fost reînnoirea consacrării noastre faţă de Dumnezeu şi a misiunii de credinţă a conducerii şi a angajaţilor, exprimată prin cântarea corului personalului de la Casa Theodora, cu titlul „Îţi predau întreaga viaţă". Rugăciunea comună pentru înţelepciune şi ajutor în conducerea instituţiei a fost prezentată printr-un clip scurt, din care redăm mai jos doar câteva cerinţe importante pentru reuşita lucrării în viitor.

Doamne!...
Învaţă-mă să iubesc oamenii ca pe mine însumi.
Învaţă-mă să mă judec ca pe restul.
Nu mă lăsa să alunec în orgoliu... şi nici în disperare sau eşec.
Mai bine aminteşte-mi ... că eşecul este experienţa care precede triumful...
Dacă eu aş greşi cuiva, dă-mi curaj să-mi cer iertare,
Dacă cineva mi-ar greşi mie, dă-mi curaj să-l iert.
Doamne, dacă eu Te uit pe Tine,
Tu... Doamne, să nu uiţi de mine!
AMIN! ■

Casa Theodora văzută de pacienţi:

- „Casa Theodora, un colţ de rai pe pământ." (M. P., Germania)
- „Încă de când am intrat în această instituţie, am simţit că e ceva deosebit." (F. M., Franţa)
- „Casa Theodora este un loc minunat, binecuvântat de Dumnezeu." (G. A., SUA)
- „De la intrare te întâmpină o atmosferă ce îţi creează o stare de siguranţă. Am avut noroc ca mama să fie îngrijită într-un astfel de cămin." (M. V., Germania)
- „Suflet, dăruire, afecţiune, empatie, omenie! Mulţumim că existaţi." (H. E., Cluj)
- „Casa Theodora ne-a salvat mama, ne-a redat bucuria, fiindcă ea se simte aici ca într-o familie." (E. C., Bucureşti)

Casa Theodora în presă:

„Fundaţia de Caritate Theodora, din Cluj-Napoca, a deschis un azil pentru cei lipsiţi de dreptul lor de a trăi.

Confruntaţi cu marea dificultate de a purta grija mulţimilor de persoane fără vreun venit, Fundaţia Theodora a decis deschiderea unui azil.

Inaugurat în această lună, decembrie, (ca un dar venit de sus), azilul se bucură să adăpostească la această oră trei pacienţi.

Născută ca o speranţă a celui ce este singur, bolnav şi trist, la capăt de viaţă, nu face decât să demonstreze că mai sunt oameni care se gândesc la oameni.

La mulţi ani, Fundaţia Theodora, şi celor ce te fac astăzi să existi!"

(*Mesagerul Transilvan*, 29 decembrie 1994)

„Nu toate căminele de bătrâni sunt triste, nu toate păstrează în aer mirosul de medicamente amestecat cu frica morţii. Chiar dacă ştiu că de aici vor pleca doar când sunt pregătiţi să părăsească de tot lumea în care trăim, bunicii de la Căminul de seniori Theodora sunt cei mai fericiţi dintre seniorii bolnavi."

(*Ziar de Cluj*, 23 octombrie 2014)

Florian Stoica este vicepreşedintele Căminului pentru seniori Casa Theodora

CA_februarie_2015.indd 25 29/01/2015 14:11:20

Rubrica „Texte si semnificații", realizată de Gabriel Işvan, poate fi ascultată la Radio Vocea Speranței vineri și duminică (în programul de seară) și sâmbăta și duminica (la matinal).

RVS RADIO VOCEA SPERANȚEI
www.rvs.ro

Vor mai fi familii în ceruri?

În Matei 22:30, citim: „Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer."

Aceste cuvinte au fost rostite de Isus în templu, în discuția pornită de saduchei cu scopul de a-L umili pe Isus. Saducheii credeau doar în primele cinci cărți ale Bibliei (Pentateucul) și, pentru că acolo nu au observat descrierea învierii și a îngerilor, le negau existența. Ei adresează întrebarea ipotetică despre femeia căsătorită succesiv cu șapte frați (Matei 22:23-28).

În răspunsul Său amplu, Isus le vorbește saducheilor de îngeri și înviere, adică exact de elementele în care saducheii nu credeau, pentru că nu erau dispuși să accepte revelația Scripturii despre înviere (Matei 22:29). În favoarea învierii, Isus citează din Pentateuc, spunând că patriarhii sunt vii pentru Dumnezeu, și introduce acest adevăr prin cuvintele: „Cât privește *învierea morților*…" Aici Isus vorbește de patriarhii înviați, și nu de altă stare a lor (Matei 22:31,32).

Sfinți înstrăinați sau în părtășie divină?

Vor avea oamenii înviați viață de familie? Unul dintre răspunsurile la această întrebare accentuează diferențele esențiale dintre viața de pe acest pământ și cea viitoare. După înviere, oamenii nu se vor căsători și nu vor avea copii, deoarece, trăind veșnic, nu mai este nevoie de procreare pentru menținerea vieții. Mântuiții vor fi transformați (1 Corinteni 15) și făcuți asemenea lui Dumnezeu (1 Ioan 3:2). Lângă Dumnezeu, nimeni nu își va dori ceva mai mult.

O altă interpretare propune restaurarea noului pământ după modelul Edenului din Geneza, creația inițială fără păcat. Biblia ne spune că Adam și Eva au fost creați după chipul lui Dumnezeu „parte bărbătească și parte femeiască" (Geneza 1:27), iar creația aceasta a fost numită „foarte bună" (Geneza 1:31). Restaurarea după modelul Edenului înseamnă că mântuiții vor avea corp fizic real, vor fi bărbați și femei, asemănându-se cu Creatorul. Modelul învierii într-un trup fizic real îl vedem și în cazul învierii lui Hristos (Luca 24:39).

Ce înseamnă că oamenii „vor fi ca îngerii?"

Saducheii ridică problema învierii în relație cu legea leviratului, iar Isus răspunde la această întrebare. Legea leviratului nu era pentru menținerea sau cultivarea relației dintre bărbat și femeie, ci era pentru nașterea de copii (Matei 22:24), astfel expresia „vor fi ca îngerii" se referă la faptul că nu va mai exista procreare. Mai mult, în Luca, Isus spune: „Cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii" (Luca 20:35,36). Deci asemănarea cu îngerii constă în nemurire, și nu în altceva.

Plecând din Geneza, de la creație, și apoi în toată istoria biblică, Dumnezeu susține, încurajează și reglementează părtășia deosebită dintre un bărbat și o femeie, așa cum se înțelege și din prezența lui Hristos la nunta din Cana. O părtășie unică între un bărbat și o femeie, părtășie care să continue și în ceruri, este în armonie cu învățătura biblică și în conformitate cu planul inițial al lui Dumnezeu – „nu este bine ca omul să fie singur" (Geneza 2:18). De altfel, Însăși Dumnezeirea ne vorbește de comuniunea unică în sânul ei între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Concluzie

Interpretările de mai sus ne oferă unele posibilități și unele certitudini, fără să avem toate detaliile legate de viața de după înviere. Posibilitățile sunt legate de tipul de relație pe care oamenii o vor avea după înviere. Certitudinile însă sunt puternice și se referă la învierea și transformarea trupurilor pentru a primi nemurirea, la reuniunea mântuiților în Împărăția divină, fără ca ceva să-i mai poată despărți vreodată; oamenii vor fi ca îngerii, căci vor trăi veșnic, în prezența lui Dumnezeu. ■

Gabriel Işvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

CA_februarie_2015.indd 26 29/01/2015 14:11:21

Ene Paulini – biruitor contra curentului

Ene Paulini s-a născut la 7 noiembrie 1933, în familia Ruxanda și Neagu Ene, în com. Dăscălești, jud. Buzău. Părinții erau credincioși adventiști care i-au inspirat din copilărie dorința de a deveni pastor. Însă drumurile vieții aveau să-l ducă în direcții neașteptate.

De timpuriu, au început și obstacolele. La vârsta de un an a contactat o boală a copilăriei, într-o formă foarte gravă. Pe parcursul vieții, suferința fizică l-a urmărit, dar nu l-a împiedicat să-L slujească întotdeauna pe Dumnezeu.

După ce a absolvit Liceul Economic din Râmnicu Sărat, ar fi dorit să meargă la Școala Misionară de la Stupini, dar taxele școlare erau prea mari și, din motive de sănătate, nu putea presta muncă fizică prin care să-și acopere aceste taxe. S-a orientat însă spre Institutul de Tehnologia și Chimia Industrială a Alimentelor.

În timpul facultății, confruntându-se cu filosofia învățată la școală, pe baza cunoștințelor biblice decide să se îndrepte doar spre Biblie, ca fiind cea mai bună cale de urmat. Niciodată nu i-a fost rușine să spună că este adventist.

Ene Paulini a încheiat legământul botezului pe data de 24 noiembrie 1955, în comunitatea Galați. Apoi au urmat multe experiențe ale credinței. În 1957 i se propune de către conducerea bisericii să meargă la Seminarul Teologic Adventist, dar, la intervenția Securității de atunci, este împiedicat.

Și-a continuat studiile și, în timpul anului IV, a fost exmatriculat din facultate, după o ședință cu studenții în care conducătorul ședinței, profesorul de marxism, îl provoacă:

– Să ne spună tovarășul Ene cu cine vrea să rămână: cu noi sau cu adventiștii!

Răspunsul scurt a fost:

– Așa m-am născut, așa am fost educat și așa cred. Ca să vă spun că renunț și să nu o fac înseamnă să vă mint pe dumneavoastră și pe mine, iar acest lucru nu-l pot face.

La 16 februarie 1960, se căsătorește cu Olga Carabelea. Ea i-a fost un sprijin pe care niciodată nu a uitat să-l aprecieze, timp de aproape 55 de ani. În anul 1961, la îndemnul unui medic, decide să se înscrie la Facultatea de Medicină din Iași, unde este admis ca student. Apoi își aduce și soția ca studentă, iar după absolvire sunt repartizați ca medici în comuna Șuțești, jud. Brăila.

A reluat demersurile pentru a termina Facultatea de Chimie Alimentară și, începând cu anul 1969, își continuă studiile până în 1973, când obține diploma de inginer în chimie alimentară.

În 1970 s-a născut Ruxandra Cristina, pe care a iubit-o și pentru care a făcut tot ce a putut ca să-i ofere educația și suportul de care avea nevoie. În 1975 s-a înscris la concursul de secundariat pentru medic internist, fiind repartizat să lucreze la Spitalul din Viziru.

A ținut o corespondență cu Universitatea Adventistă din Loma Linda, cu scopul de a se înscrie la doctorat, dar, pentru că a refuzat condițiile Securității, cererea de plecare i-a fost respinsă.

Urmează o perioadă de hărțuire din partea Securității pentru activitatea pe care o desfășura în Biserica Adventistă și în afara ei, pentru predicile pe care le ținea în calitate de prezbiter al Bisericii Adventiste din Brăila, pentru literatura religioasă pe care o distribuia și pentru faptul că îi îndemna pe tineri să se înscrie la Facultatea de Medicină.

Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din România i-a propus să plece împreună cu soția ca medici misionari în Madagascar, dar din nou autoritățile îi refuză plecarea.

După schimbarea regimului comunist din 1989, Ene Paulini face o vizită la Diviziunea Inter-Europeană având un scop precis: să deschidă o școală sanitară la Brăila. Visul i se materializează și, în 1991, are loc deschiderea

anului școlar la Școala Sanitară Postliceală „Sănătate și Temperanță" din Brăila, cu un număr de 72 de tineri înscriși. După eforturi susținute și sacrificii neobosite, școala este acreditată de către Ministerul Educației Naționale, iar la această școală aveau să învețe sute de tineri care au ajuns să lucreze în diferite locuri în lume.

În anul 2003, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și Universitatea Loma Linda îi oferă Certificatul de Recunoaștere a activității de pionierat în lucrarea de educație medicală din România, iar în 2007, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea îi oferă „Distincția de Slujire Medicală". În anul 2011, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România îi oferă Distincția de Apreciere pentru implicarea în dezvoltarea domeniului educației adventiste.

După o scurtă și grea suferință, își încheie alergarea pământească plină de sacrificiu și slujire. În ziua de 8 decembrie 2014, la vârsta de 81 de ani, a închis ochii cu speranța că următoarea întâlnire va fi în Împărăția lui Dumnezeu.

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci" (Daniel 12:3). ■

CA_februarie_2015.indd 27 29/01/2015 14:11:21

„Să nu vă înşele cineva!”

Ultimele calamităţi

Dragi prieteni, nu am scăpat bine de unele plăgi pe care deja le-am înfierat, cum ar fi: antitrinitarismul, evoluteismul, sabatul lunatic, teoria că Dumnezeu nu ucide etc., şi iată că apar noi provocări, tot mai spirituale şi mai fermecătoare.

Pentru cei care aşteaptă nerăbdători o nouă voce profetică, apar profeţi. Pentru amatorii de lumină nouă, apare iluminatul care aduce marea descoperire finală. Pentru conspiranoicii specializaţi în fantasmagorii scenaristice, apar mereu ocazii de a-i blama pe „infiltraţi”.

Alienarea intelectual-spirituală a unora, care intoxică atmosfera comunităţii de credinţă, este îngrijorătoare. La prima vedere, este vorba de o minoritate neglijabilă care se joacă de-a trezirea şi avertizarea bisericii. Dar jocurile acestea care, în 170 de ani de adventism, au apărut în fiecare generaţie au produs multe victime colaterale şi uneori strică imaginea bisericii mai mult decât păcatele. De trezire avem nevoie cu siguranţă, dar trezirile provocate de spirite care nu s-au deşteptat sunt agitaţii înşelătoare.

Dacă nu aş fi ştiut că şi unii fraţi de limbă română sunt afectaţi şi că se hrănesc cu dieta din „*worms*” de pe internet, în locul învăţăturii sănătoase, aş fi ales un subiect mai plăcut. Dar, după cum mă temeam de mult, astăzi se oferă generoase servicii spirituale din toată lumea, pe lângă deviaţiile autohtone.

Internetul, instrument providenţial şi tot mai necesar, a devenit o sursă de confuzie pentru cei care nu şi-au dezvoltat spiritul critic, discernământul şi capacitatea de discriminare. În timp ce minţile lumeşti pot fi atrase de pagini anticreştine sau porno şi nu rareori ajung dependente de diverse forme de alienare morală şi socială, spiritele religioase (şi perfecţioniste în dreptul altora!) descoperă tot felul de profeţi şi reformatori toxici, pe care-i acceptă prea repede, nesimţind nevoia de sfatul bisericii.

Ceasul lui Scotram în Orion

Una dintre bazele de lansare a ereziilor actuale se află în Paraguay. Mesagerul, autoporeclit John Scotram, însoţit de alţi trei ţăcănitori digitali, lansează de câţiva ani ultimul mesaj salvator pentru biserică şi lume! Îngerul din Apocalipsa 18! Cică de data asta e pe bune. Scotram citeşte în stele şi s-a specializat pe marele orologiu al Orionului. Doar auzi numele Orion, şi imaginea îţi îndoaie gândul.

Omul a descoperit timpul exact al sfârşitului pentru 2012, apoi l-a amânat pentru 2014. Cu siguranţă, va găsi o sfântă explicaţie şi pentru ultimul eşec hermeneutico-fantastic. Altfel, mesajul pare inofensiv, drapat într-o sumedenie de citate din Spiritul Profetic (strategie tipică şi suspectă!), înzorzonat cu tipologii biblice şi cu năucitoare coduri astronomice, apeluri la sărbătorile calendarului mozaic şi alte bazaconii mai vechi.

Aşadar, Johannes Schottenhammel din Germania, refugiat la ferma din Paraguay sub „protecţia” pseudonimului J. Scotram, îşi încarcă paginile web cu vise profetice şi mesaje spirituale de pocăinţă. Dacă spune şi bizarerii în numele lui Dumnezeu, nu oricine se simte deranjat. Scotram are acea pornire caracteristică împotriva slujitorilor bisericii, spirit care este întotdeauna contagios şi comun tuturor „misiunilor” şi „serviciilor” centrifuge, care pretind că slujesc biserica, dar se ocupă de fapt cu lapidarea şi subminarea ei.

Visătorul din Yucaípa

Într-un loc din California trăieşte Earnest Knoll, zis Ernie, fost prezbiter multe decenii, cu soţia sa, Becky. De câţiva ani, Knoll are un *website* concentrat pe teme ultraconservatoare adventiste. Nu degeaba turnul lui profetic transmite mesajul său în 20 de limbi, între care şi câteva est-europene: bulgară, polonă, estonă, letonă, rusă şi… română. Deja unii fraţi români au devenit interesaţi. Unul a postat pe pagina „profetului” un mesaj, din care citez:

„Sunt un adventist de ziua a şaptea din România, în vârstă de 47 de ani. Aici, unii dintre noi cred mesajele tale. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru mesajele Sale în aceste timpuri grele. Până acum, deşi am ştiut ce am de făcut pentru a mă pregăti, totuşi nu sunt pregătit. Ştiu că trebuie să izbutesc şi să trăiesc fără a mai păcătui, dar

CA_februarie_2015.indd 28 29/01/2015 14:11:21

am amânat tot timpul acest lucru. Mesajele tale m-au trezit puternic la realitate. Te rog să rămâi credincios, chiar dacă alții nu cred. Ei fac acest lucru pe propriul lor risc. Noi știm că Dumnezeu ți-a vorbit, pentru că mesajele tale seamănă cu cele ale lui Ellen G. White, ne învață să ținem poruncile lui Dumnezeu și să trăim fără a păcătui, și pentru că auzim vocea aceea subtilă a Duhului Sfânt."

Prin urmare, Ernie a fost găsit profet autentic de „unii dintre noi", pentru că are mesaje morale, spirituale și pentru că seamănă cu ale lui Ellen G. White. Tot respectul pentru idealurile spirituale ale fratelui, care ne-am aștepta să-i fie satisfăcute de învățătura bisericii. Dar criteriile pentru a accepta astfel un profet sunt superficiale. Cu mulți ani în urmă, când predam un curs de Spiritul Profetic, am dorit să ilustrez dificultatea detectării falșilor profeți. În acest scop, le-am citit studenților un pasaj din William Foy (atestat și de Ellen G. White ca profet adevărat)[1] și un altul din cartea lui Jeanine Sautron (o pretinsă profetesă franțuzoaică), fără a menționa autorul. Experiența a reușit. Clasa a înclinat să creadă că citatul din J. Sautron, care imita stilul lui Ellen White și părea să aibă aceleași preocupări spirituale înalte, provine de la o persoană inspirată, în timp ce viziunile lui Foy erau suspecte, deoarece foloseau un limbaj baptist din secolul al XIX-lea.

De ce crede Ernie că este profet? Pentru că are o mulțime de vise sau cel puțin așa ne spune el. Visele lui Ernie sunt atractive pentru cei posedați de spiritualitate romantică și de vehemență împotriva apostaziei reale sau închipuite. Profetul confirmă temerile și acuzațiile prostești ale detectorilor de „iezuiți", luând partea aripii ultraconservatoare. Și, odată cu simpatia, profetul le atrage și dolarii. Altminteri, visele lui sunt pline de îngeri și, în special, apare un herald care îl însoțește permanent.

Pentru mine, mesajul foarte spiritual al cuiva nu este un motiv decisiv ca să-l accept ca profet. Biserica nu-l acceptă pe Ernie Knoll ca profet, dar nu acesta este principalul motiv pentru care îl resping – deși este un motiv foarte serios. Becky spune că visele lui Ernie ar fi însoțite de anumite fenomene fizice neobișnuite. Poate, dar nu este un argument decisiv.

Am motive să resping hotărât pretenția de profet a lui Ernie Knoll. Nici nu este nevoie să citesc tot ce a scris. În mărturiile sale sunt proeminente două idei: (1) Dumnezeul din visele lui Ernie îi amenință cu orori cumplite pe toți cei care resping mesajele „divine" trimise prin acest

pseudoprofet; (2) Ernie este extrem de răsfățat de Dumnezeu și de îngerii care i se arată. Visele lui au în centru aprobarea și simpatia cerului față de el și față de soția sa. Probabil niciunul dintre profeții adevărați nu au fost atât de alintați de Dumnezeu ca Ernie, dacă este să credem visele acestuia.

Suntem vulnerabili. În loc să-i încurajăm pe asemenea profeți cu acceptul și admirația noastră, mai bine ne-am ruga pentru ei să le vină mințile în cap și să li se deștepte conștiința și rațiunea sănătoasă. Unii dintre aceștia sunt, de asemenea, sinceri și bine intenționați, dar se înșală. Din toată seria de falși profeți care au apărut în biserică în cei 170 de ani, se pare că doar Anna Rice-Phillips s-a pocăit. În mărturisirea ei, a spus un lucru pe care mulți ar trebui să-l ia în seamă: „Am confundat impresiile mele spirituale cu vocea Duhului Sfânt."

În privința aceasta, mulți se pot înșela, când spiritualitatea lor este predominant mistică, neechilibrată de un scepticism natural sănătos. Să dea Dumnezeu să ne maturizăm și să nu mai avem nevoie de acest sfat. ■

[1] *Experiența și viziunile lui William E. Foy* o puteți găsi în limba română pe pagina web a Curierului: www.CurierulAdventist.ro/articole.

Florin Lăiu este profesor de Biblie.

CA_februarie_2015.indd 29 29/01/2015 14:11:22

Alege, completează şi memorează!

Alege varianta corectă şi scrie versetul în spaţiul liniat, apoi memorează-l! (1 Ioan 3:18)

Copilaşilor, să nu → citim / vorbim / iubim
cu → vorba / cuvântul, / gândul
nici cu → inima / limba, / buzele
ci cu → fapta / faţa / ochii
şi cu → inteligenţa / adevărul. / fiinţa

Completează vocalele (a, e, i, o, u, â, î) care lipsesc şi memorează textul! (Ioan 3:16)

F_ _ ndc_ _t_t d_ m_lt _ _ub_t D_mn_z_ _ l_m_ _ ,
c_ _ d_t p_ s_ng_r_l L_ _ F_ _,
p_ntr_ c_ _r_c_n_ cr_d_ _n
_l, s_ n_ p_ _r_ ,
c_ s_ _ _b_
v_ _ţ_ v_şn_c_.

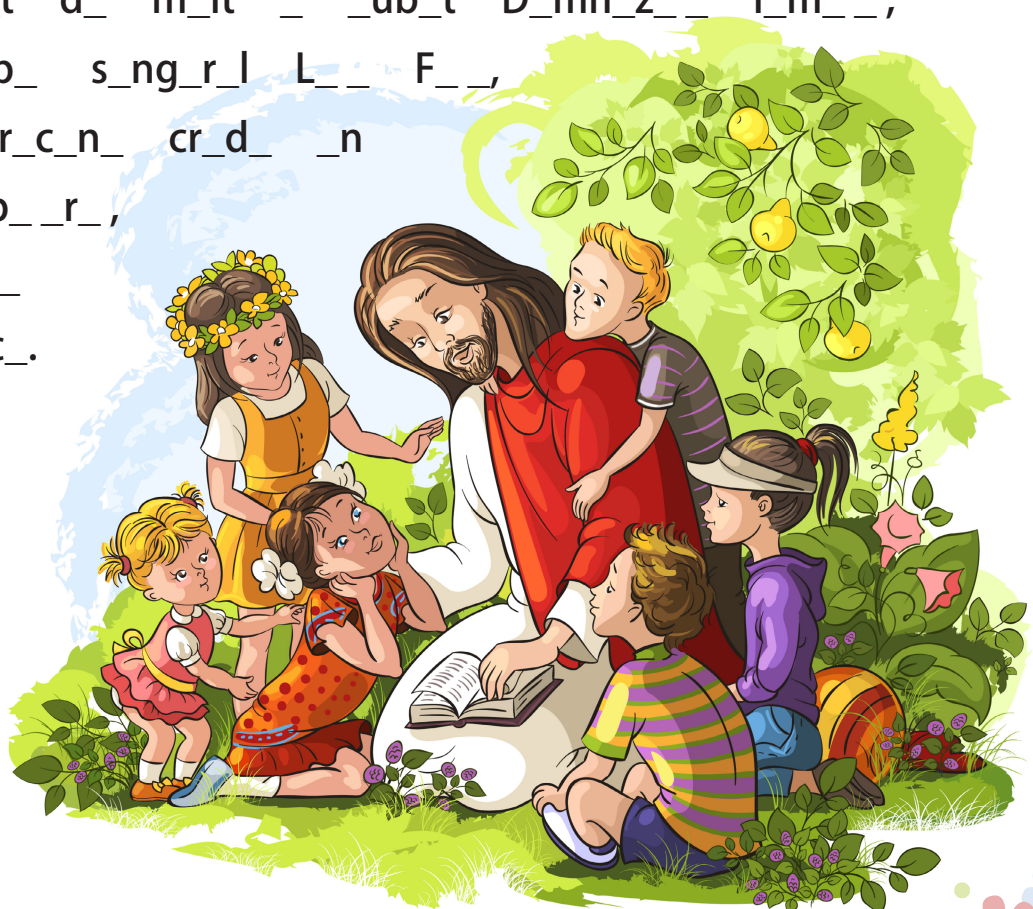

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferinţe.

CA_februarie_2015.indd 30 29/01/2015 14:11:25

Educaţie pro Carte

Zilele trecute am avut o întâlnire cu un cunoscut om politic. După ce am epuizat subiectele agendei, am continuat să vorbim despre viaţă. Inevitabil sau poate intenţionat, s-a ajuns la educaţia copiilor. Interlocutorul meu, vădit preocupat, ca şi mine, de această „activitate socială cu caracter fundamental de transmitere a experienţei de viaţă, a culturii către generaţiile tinere, de influenţare sistematică şi conştientă a dezvoltării intelectuale, morale sau fizice”[1], mă întreba, aproape retoric, dacă sunt metode pedagogice care să le ofere părinţilor satisfacţia unor rezultate pentru veşnicie.

Dacă vrem copii creştini, nu avem voie să-i tratăm doar ca fiinţe biologice: îi aducem la biserică, îi punem să citească Biblia, îi trimitem la şcoli bune, îi silim să studieze un instrument, îi protejăm cât putem de anturaje vicioase etc. şi… vor creşte ei, în mod natural, pentru Împărăţia Domnului. Şi, între timp, ne vor oferi şi nouă satisfacţia că avem copii de ispravă.

Sau, preocupaţi de bunăstarea lor spirituală, le ţinem toată ziua predici, ca de la amvon, în speranţa că ei vor înţelege peroraţiile pentru oameni mari! „Adevărata educaţie nu înseamnă instruirea cu forţa a unei minţi nepregătite şi lipsite de receptivitate. Puterile mintale trebuie trezite, iar interesul, stimulat.”[2]

În vremurile biblice, familia era şi şcoală, şi biserică. „Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula” (Deuteronomul 6:6,7)

Textul acesta ne salvează familiile şi biserica! La baza deficienţelor familiale stă lipsa comunicării şi a exemplului personal. Cum să-i fie dragă copilului Împărăţia viitoare dacă în casele noastre vorbim doar despre aici şi acum? Cum să le stimulăm apetitul pentru Cartea sfântă şi pentru celelalte cărţi inspirate dacă nu le transformăm în hrană zilnică acasă şi în mesaj salvator distribuit oricând şi altora?

Sabatul trecut, un copil ne-a povestit că, după încheierea programului bisericii pe care o frecventează, grupa de exploratori la care participă a distribuit carte misionară în Bucureşti. Iată, pe scurt, povestea misionară a copilului: „Scânteia a sclipit cu mulţi ani în urmă, când eram în clasele primare. De fiecare dată când bunica mă lua de la şcoală, când plecam de la biserică sau reveneam, când mergeam la piaţă, când ne plimbam sau aveam program de joacă în parc, luam cu noi cărţi. Orice persoană care apărea în zonă, oriunde am fi fost, era abordată. Nu mai ţin minte exact ce spuneam, dar salutam, întrebam câteva lucruri generale, prezentam cartea şi i-o ofeream. Eram foarte bucuroasă pentru fiecare carte dăruită. Îmi amintesc şi că am fost refuzată. Eram la piaţă, cumpărasem ceva de la un domn, i-am prezentat cartea, dar m-a respins din motive religioase. În general, persoanele primeau cărţile de la un copil, din respect, şi nu aveau curajul să mă refuze pentru că eram mică. Şi când vedeau că eram atât de bucuroasă şi că discutam atât de deschis cu ei, lungeau vorba şi mă întrebau şi dumnealor câte ceva. Alţii spuneau pur şi simplu: «Mulţumesc. Am s-o citesc!» Când am mai crescut, m-a luat ruşinea şi nu am mai oferit cărţi. Au trecut câţiva ani şi, acum, pentru că sunt mai sigură datorită vârstei, întrucât pot conduce o discuţie şi sunt, cu ajutorul Domnului, stăpână pe vorbele de introducere şi de final, sunt şi mai determinată să ofer cărţi. Atunci ştiam că realizez ceva cu părinţii sau bunica, din treburile lor de oameni mari. Acum, spre deosebire de anii copilăriei, îmi dau seama mai bine cât de mare este nevoia de predicare prin cărţi. Iar când mă gândesc mai bine, dacă orice credincios ar face lucrul acesta, creând un impact global asupra altora, ar fi mai multă viaţă în biserică, oamenii s-ar simţi folositori, văzând cum îi pot salva pe alţii, şi credinţa lor s-ar păstra vie.”

„Nu trebuie ca aceste lucruri să fie predate ca o teorie. Cei care vor să-i înveţe pe alţii adevărul trebuie să-i practice ei înşişi principiile.”[3]

Dragi copii, părinţi şi bunici, vă propun încă o Săptămână a Familiei în acelaşi februarie, timp în care, la plecare, la sosire, la trezire, la culcare, să ne mobilizăm casa pentru Săptămâna lucrării prin *Hristos, Lumina lumii.* ■

[1] http://dexonline.ro/definitie/educatie

[2] Ellen G. White *Educaţie*, Viaţă şi Sănătate, Bucureşti, 2001, p. 30.

[3] *ibidem.*

Marius Munteanu este preşedintele Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.

CA_februarie_2015.indd 31 29/01/2015 14:11:26

Pe oricine Mă va mărturisi
înaintea oamenilor
îl voi mărturisi şi Eu
înaintea Tatălui Meu,
care este în ceruri.

Matei 10:32

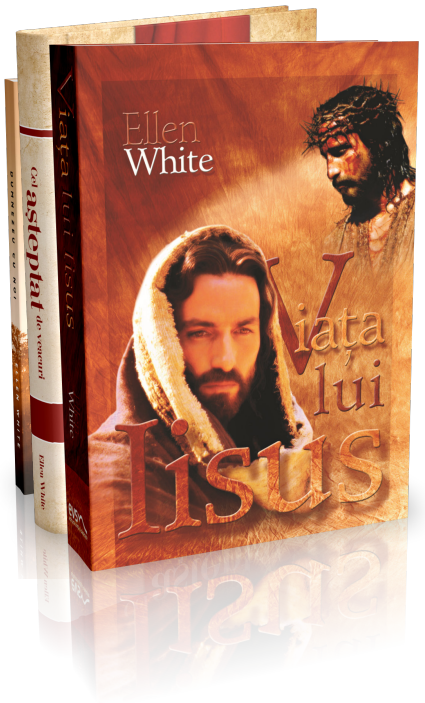

21–28 februarie 2015

Săptămâna misiunii prin literatură

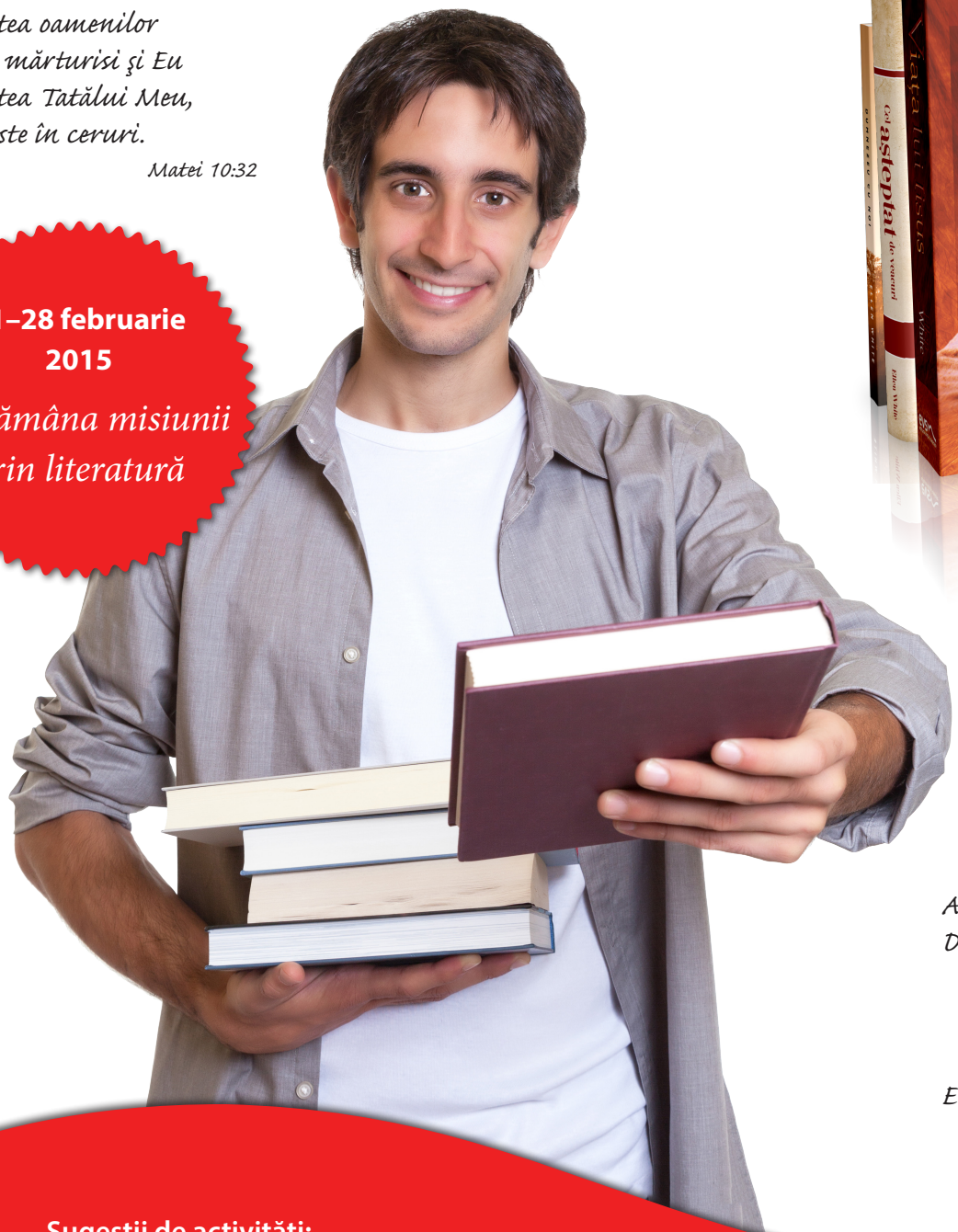

Am auzit glasul
Domnului, întrebând:
„Pe cine să trimit
şi cine va merge
pentru Noi?”
Eu am răspuns:
„Iată-mă,
trimite-mă!”

Isaia 6:8

Sugestii de activităţi:

- **21 februarie: Sabat de consacrare**
- Dezbatere privind importanţa cărţii *Hristos, Lumina lumii*
- Stabilire ţinte pentru comunitate (ex: distribuire de literatură într-o anumită zonă)
- Stabilire ţinte individuale (ex: în fiecare zi, o carte oferită, după ce te-ai rugat Domnului pentru persoana care primeşte cartea)
- **28 februarie după-amiază: Serviciu de laudă şi mărturie pentru lucrarea cu literatură**
- Realizare proiect pe termen lung pentru distribuire de literatură
- Realizarea şi dezvoltarea unui depozit de literatură al comunităţii
- Realizarea şi dezvoltarea unei biblioteci cu posibilitatea de împrumut
- Cei care folosesc reţele de socializare să posteze zilnic un pasaj preferat din cartea anului *Hristos, Lumina lumii*.

CA_februarie_2015.indd 32 29/01/2015 14:11:28